

Lord Ruster

genaamd

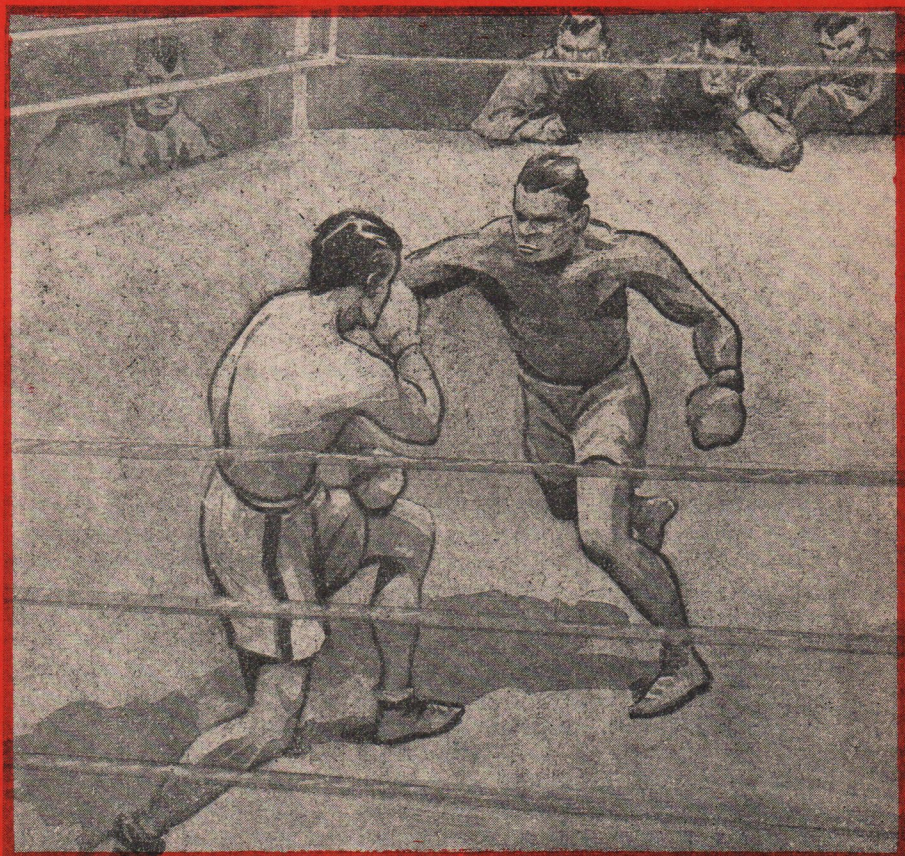
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DE VREEMDE BOKSER

N° 2742

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

DE VREEMDE BOKSER

HOOFDSTUK I

DE UITDAGING

In de Fleetstreet in Londen, staat, niet ver van het Strand, een oud, maar tanelijk groot huis, waarvan de bovenste verdiepingen verhuurd zijn aan Ted Mortimer, die waarschijnlijk nog wel bekend zal zijn bij alle Engelsen, die de vier kruisjes al achter de rug hebben en alle andere personen van gelijke leeftijd, die belangstelling hebben in de bokssport.

Want Mortimer was enige jaren achter elkaar kampioen middengewicht van Engeland en toen hij op het topje van zijn roem stond, waren er maar weinig

Europese bokssers van zijn categorie, die het langer dan een paar ronden tegen hem konden uithouden.

Maar de jaren hadden ook op Ted Mortimer een duidelijk merkbare invloed gehad.

Men kan gerust zeggen, dat iedere atleet na zijn dertigste jaar in kwaliteit inboet en Ted was de vijfenveertig al gepasseerd.

Maar het boksen zat hem in het bloed en zo had hij zijn spaarduitjes in een boksschool gestoken, die een van de beste van heel Engeland was.

Al spoedig kreeg hij veel leerlingen en het valt niet te ontkennen, dat Mortimer zich een even goed onderwijzer als pugilist toonde.

Hij sloeg altijd hard, maar hij had ook altijd een goed humeur en hij was als het ware een vader voor die bok-sers in wie hij iets meer zag dan een man die alleen maar met zijn vuisten weet te zwaaien, onder het motto: «Baat het niet, het schaadt ook niet».

Vijf jaar geleden had Mortimer zijn school geopend en hij had inmiddels al een tiental «poulains» afgeleverd, die al een zekere naam hadden gekregen en waarvan er twee zelfs een Engelse kampioenstitel hadden weten te grijpen.

Wanneer men het portaal van de vierde verdieping had bereikt en had gebeld, dan werd de deur meestal geopend door een zwaar gebouwde neger in een witte broek, wit linnen schoenen en een dikke grijswoollen trui.

Dat was Tim Symore, een van de instructeurs en sparring partners, een Amerikaanse neger en een vroegere tegenstander van Mortimer, nu zijn rechterhand en vertrouweling.

De neger liet dan de bezoeker in een helder verlichte ontvangkamer, waar men al dadelijk een idee kreeg van de manier, waarop Mortimer nu een goed belegde boterham verdiende.

Van de wachtkamer kwam men het kantoor van Mortimer binnen, waar hij echter maar zelden te vinden was, want al bokste hij niet meer in het openbaar, hij was nog zo levendig als een jong geitje en aan stil zitten had hij een gruwelijke hekel.

Dit kantoor, waar Mortimer zijn aspirant-leerlingen ontving en waar hij als enige hulp een juffrouw achter een schrijfmachine had zitten, die zijn correspondentie moest afdoen en zijn boeken moest bijhouden, grensde onmiddellijk aan de grote oefenzaal.

Deze zaal was een groot vertrek met zeven ramen, vier aan de lange, drie aan de korte zijde.

Het was ongeveer elf uur in de morgen van een vroege zomerdag, toen er

twee personen de wachtkamer binnenstapten, die door Tim Symore met een brede grijnslach om de lippen werd begroet.

Hij haastte zich naar het kantoor van Mortimer, die onmiddellijk verscheen, ook al gekleed in de gebruikelijke uniform van de bokkers, wanneer zij non-actief zijn: een lange linnen broek en een wollen trui.

Hij stak zijn armen in de lucht en riep met zijn zware stem:

— Als ik ooit gedacht had, mylord, dat ik u hier zou terug zien. Ik dacht al dat u de oude Mortimer helemaal vergeten was.

— Ik vergeet niet zo gauw, mensen, Mortimer, die mij een nuttige sport hebben geleerd, antwoordde de oudste van de beide bezoekers, een man van omstreeks veertig jaar, met doordringende grijze ogen en krachtig gesneden trekken, meer dan vijf en een halve voet lang, breed in de schouders en smal van middel.

— Praat daar niet van, mylord, antwoordde Mortimer met een afwerend gebaar. Als u het boksen niet in de perfectie had geleerd, dan was ik de strop niet waard geweest om mij aan op te knopen. U hebt een natuurtalent. Ik ben blij dat u mij nog eens komt opzoeken en dat geldt ook voor u, mijnheer Brand.

De voormalige kampioen wendde zich tot de metgezel van Lord William Aberdeen, die net bij hem was binnengestapt en die steeds een van zijn beste leerlingen was geweest.

Charles Brand was de sekretaris van Lord Aberdeen en ook hij was een hele goede leerling geweest, ook al miste hij de kracht en de weergaloze snelheid van Lord Aberdeen, ofschoon deze minstens tien jaar ouder was.

— Wij zijn eens een kijkje komen nemen, beste Mortimer, antwoordde Lord Aberdeen. Maar dat niet alleen; ik ben bang, dat ik een beetje te lui word en dat dat te merken is. En daarom heb ik mij voorgenomen, mij weer eens een paar maanden geregeld te oefenen voor zover ik er de tijd toe kan

vinden. Hebt u op het oogenblik goede leerlingen ?

— Ik heb goede leerlingen, mylord, maar of ik er een heb, die een waardige tegenpartij voor u zou zijn, dat betwijfel ik, antwoordde Mortimer, terwijl hij zich het hoofd krabde. Ja, ik heb Harry Fowke, mijn beste man, maar die moet zich wat sparen ; hij is in training en ik verwacht heel veel van hem. Hebt u van de uitdaging gelezen ?

— Nee, Mortimer, antwoordde lord Aberdeen. Ik ben enige tijd de stad uit geweest en de Londense zaken zijn mij een beetje vreemd geworden. Wat is het voor een uitdaging ?

— Harry Fowke heeft iedereen hier in Londen, van zijn gewicht, hij is middenzwaar, uitgedaagd om een beurs van vijfhonderd pond, tien ronden van twee minuten, handschoenen van drie ons.

— Ik ken hem niet. Heeft hij al meer gebokst ?

— Jazeker, mylord, antwoordde Mortimer, een beetje verontwaardigd. Great Scot ! U moet wel heel ver weg zijn geweest, dat u dat niet weet. Hij heeft vijf keer tussen de touwen gestaan en al die vijf keren moest men de andere man, om zo te zeggen, bij elkaar vegen in de derde ronde. Ik geloof niet, dat hij te slaan is, tussen ons gezegd en gezwezen. Toch houd ik het voor onverstandig, dat hij zo hard van stapel loopt en vijfhonderd pond in de waagschaal stelt.

— Hij zal toch wel een promotor hebben, die ze voor hem betaalt.

— Het is mogelijk, mylord. Ik ben het in ieder geval niet, antwoordde Mortimer. Hij heeft hier les gehad en dat is alles.

— Met wie oefent hij hier ?

— Met Symore, u herinnert zich hem wel. Hij is de enige, die Harry nog enige tijd van het lijf weet te houden.

— Maar Tim is uiteindelijk zwaar-gewicht.

— O, dat is voor Harry Fowke geen bezwaar, antwoordde Mortimer. Maar wat laat ik u toch staan ? U komt toch zeker wel even binnen ? Of wilt u soms

dadelijk aan de slag gaan ?

— Daar hebben wij op gerekend, beste Mortimer. Van vandaag af kom ik om de twee dagen een beetje bij u trainen, onvoorziene omstandigheden natuurlijk voorbehouden.

Hij had de deur van de oefenzaal al opengegooid en Lord Aberdeen en Charly Brand stapten naar binnen.

Het was daar een rumoer van geweld. Want ongeveer veertig leerlingen waren daar bezig, onder toezicht van een half dozijn instructeurs en sparring-partners zich te oefenen.

De aandacht van de beide binnengetreden heren werd direkt getrokken naar de middenste ring, met de witte, strak als een snaar gespannen koorden, waar een krachtig gebouwde man zich oefende met de neger.

Lord Aberdeen begreep dadelijk dat dit Harry Fowke moest zijn.

Hij was verre van regelmatig, zeker niet mooi, maar krachtig gebouwd en had een groot voordeel : hij had hele lange armen, een lange « reach », zoals de Engelschen het uitdrukken. Hij had een nek als een stier, vierkante kaken en sterk gewelfde wenkbrauwen, waaronder de ogen diep schenen weg te zinken, een tweede voordeel, want de ogen zijn bij de bokser een bijzonder kwetsbaar punt. Zijn oren stonden vrij ver van zijn hoofd, het voorhoofd was laag, de neus breed en dik.

— De man lijkt op Dempsey, fluisterde Brand lord Aberdeen in.

— Meer nog op Fitz Simmons, vind ik, antwoordde deze op fluisterende toon. Hij heeft precies die lange armen van die beroemde Engelsman, de grote oren en het wijkende voorhoofd. Maar hoe dan ook, hij is een geweldig bokser.

De twee heren waren iets dichterbij gekomen. Fowke trof net zijn tegenstander met zoveel kracht, dat deze tegen de touwen tuimelde en zich hijgend er aan vastgreep. Maar dadelijk kwam Mortimer, die de stoot had gezien, woedend toestormen en schreeuwde :

— Daar snap ik je weer, Harry. Laat ik het nog eens zien, dat je onder de

gordel slaat en ik smijt je eruit, zo waar mijn naam Mortimer is. Je bent hier om als een gentleman te boksen en niet om gemene streken uit te halen. Zeg niet dat het per ongeluk was, want Tim stond in hoge dekking.

Fowke pruttelde iets, dat een verontschuldiging moest lijken en gaf de neger gelegenheid zich te herstellen.

Mortimer boog zich naar Lord Aberdeen toe en zei toen zacht :

— Het ezelsveulen. Hij denkt, dat hij er al is en ik laat mij villen, als dat hem niet nog eens duur zal komen te staan. Het is waar, de kerel heeft een maag, die wel van leer schijnt te zijn, maar een stoot op de juiste plaats, een paar strepen boven het maagkuiltje en ik zeg u, dat je dan rustig kunt gaan slapen voor een half uurtje, om van tien sekonden niet te spreken. Hij verbeeldt zich, dat hij niets meer te leren heeft, maar pas op, als er iemand komt, die hem in de gaten krijgt. Hij is de man van drie ronden, houd ik vol. Als hij iemand tegenover zich krijgt, die het drie ronden uithoudt tegen zijn verbaazende slagen, dan spreken wij elkaar nog wel eens verder. Ik heb een kamer-tje voor u gereserveerd, mylord, u kunt dadelijk aan de slag gaan. U excuseert mij, net is de post gekomen en ik moet de brieven doorkijken.

Mortimer liep naar zijn kantoor terug, terwijl Lord Aberdeen en Charles Brand de hun aangewezen kleedkamers opzochten.

Maar zij waren er nog niet binnen, of zij keerden zich een beetje verwonderd om.

In het midden van de zaal klonk een luid geschreeuw van verbazing en alle bokkers, leerlingen en instructeurs drongen zich om Harry Fowke heen, die met een brief in de hand stond, die Mortimer hem blijkbaar net had overhandigd.

De voormalige kampioen had hen zien aankomen, rukte Flowke de brief uit de handen en riep :

— Stilte ! Ik wil de brief voorlezen aan mylord ! Dan moet hij mij eens zeggen, of er nog romantiek in de wereld is en of hij ooit zoiets vreemds heeft gehoord !

Aan Harry Fowke, School Mortimer, Fleetstreet, Londen.

Naar aanleiding van uw uitdaging tot alle Londense bokkers van uw categorie om een wedstrijd van tien ronden van twee minuten, met handschoenen van drie ons, om een inzet van vijfhonderd pond te boksen, deel ik u mee, dat ik uw uitdaging wil aannemen.

Ik keur bij voorbaat al uw voorwaarden goed betreffende plaats van ontmoeting, datum, scheidsrechter en stel van mijn kant alleen deze voorwaarde, dat mijn naam onbekend moet blijven en dat ik u gemaskerd zal mogen ontmoeten.

De redenen van dit vreemde verzoek zijn van zo 'n dwingende aard, dat ik van deze voorwaarde niet kan afstappen.

Wanneer u hier op ingaat, dan kunt u nadere besprekingen voeren met iemand, die ik volkomen vertrouw, Jack Carington, Bowerystreet, 14.

HOOFDSTUK II.

VOORBEREIDINGEN VOOR DE MATCH

— Begrijpt u wat dat te betekenen kan hebben ? vroeg Mortimer. Zou het een grap zijn ?

— Dat denk ik niet, antwoordde Lord Aberdeen kalm. In dit geval zou de briefschrijver toch niet de naam en het adres van een bekende hebben opgegeven. U hebt natuurlijk een adresboek op uw kantoor en u zult dadelijk kunnen naslaan of er in de Bowerystreet, nummer 14, inderdaad iemand van de naam Carington woont.

— Tim doe je handschoenen uit en sla het adresboek op, beval Mortimer.

De neger dook onder de witte koorden door terwijl hij onder het lopen zijn handschoenen uitdeed.

— Maar wat is dat voor gekke gewoonte om gemaskerd te willen boksen ? riep Fowke verontwaardigd uit. Moet ik dat aannemen ?

— Het is natuurlijk niet beslist noodzakelijk, gaf Lord Aberdeen bedaard te kennen. Ik vermoed echter, dat degene, die zich met u wil meten, wel degelijk de een of andere reden heeft, om onbekend te blijven.

— Maar dan zal ik in het nadeel zijn, antwoordde de bokser. Ik zal zijn ogen niet kunnen zien, maar hij de mijne wel.

— Dan kunt u eisen, dat de gaten in het masker zo groot zullen zijn, dat u duidelijk zijn ogen kunt zien, riep Mortimer uit.

Op dat ogenblik kwam de neger terug.

— Er woont in Bowerystreet 14 een Carington, en hij is ingenieur, zei hij.

— Maar wie kan die man dan zijn ? antwoordde Fowke, die het hele geval niet erg scheen te bevallen.

— Wat kan je dat schelen, Harry, als het geld van tevoren gestort wordt en je slaat een gemaskerde man uit ? riep Mortimer uit.

Fowke haalde de schouders op, zwaaide zijn armen op en neer en antwoordde :

— Eigenlijk heb je ook gelijk. En het zal wel veel publiek trekken, als je het in de kranten laat zetten. En wie wil er nu nog een robbertje ?

Niemand antwoordde.

De leerlingen en zelfs de instructeurs keken met zekere schroom naar de reus, met zijn lange, gespierde armen en zijn vierkante kaken, die wel van ijzer schenen te zijn.

— Heeft niemand trek ? herhaalde Fowke spottend. Nu, dan kap ik er maar mee. Ik wilde wel dat je eens voor een behoorlijke tegenpartij zorgde, Mortimer.

Lord Aberdeen was een paar stappen dichterbij gekomen en zei nu glimlachend :

— Het klinkt misschien wel dwaas en aanmatigend uit mijn mond, maar als er zich dan toch niemand aanbiedt, zal mijnheer Fowke misschien wel met mij genoegen willen nemen.

Iedereen draaide zich verbaasd om naar de elegant geklede vreemdeling, met het aan de slapen enigszins grijzend haar en Fowke was zeker het meest verbaasd van allen.

Hij monsterde Lord Aberdeen eens goed, bekeek het krachtig getekende gezicht met de rechte neus, het hoge voorhoofd, de scherp getekende mond, waarvan de hoeken nu en dan omlaag gingen, keek naar de brede borst, de krachtige, maar niettemin goed gevormde hals en liet toen een kort lachje horen.

— Met genoegen, antwoordde deze.

— Geef mij dan vijf minuten en ik ben tot uw dienst, antwoordde lord Aberdeen en hij ging het kleedkamertje binnen, waar zijn sekretaris hem volgde.

Zodra de deur achter hen gesloten was, zei de jongeman op zachte toon :

— Ik had het niet gedaan in jouw plaats, Edward. Je kunt toch wel met iemand anders oefenen.

— Weet je dan hier iemand, die zo hard slaat als Harry Fowke ?

— Als je de zaak van die kant bekijken, dan moet ik er natuurlijk het zwijgen toe doen.

Onder het spreken had Raffles, die al enige jaren geleden onder de naam van Lord William Aberdeen, kennis had gemaakt met Ted Mortimer, zijn kleren uitgedaan en het korte linnen broekje aangeschoten, dat Charles Brand, zijn vriend, in een kleine tas voor hem had meegenomen.

Hij stapte de zaal weer binnen, waar de leerlingen nog bij elkaar stonden, om het eigenaardige geval te bespreken, dat zich net had voorgedaan.

Mortimer stond in het midden van de groep, maar hij kreeg Raffles direkt in het oog, liep op hem toe, sloeg zijn geweldig grote handen met een kietsende slag en elkaar en liet een gebrom van goedkeuring horen, waarop hij uitriep :

— U bent voortreffelijk in vorm, dat u al maandenlang in training zijt, de huid glanzend als een spiegel.

Hij was op Raffles toegelopen en betastte de spieren van diens armen en benen, alsof hij een fraai renpaard of een hond voor zich had. Hij floot vol bewondering zachtjes voor zich heen en zei toen :

— Hard als ijzer bij het strekken en zacht als boter in rust. Juist wat het

zijn moet. Nu, Fowke, ik zeg je maar één ding, wees op je hoede, man.

— Maak eens als de bliksem ruimte, jullie lui lakken ! riep Mortimer kwaad uit. Ik zal mylord verzorgen en Tim zal het jou doen, Harry.

Er werden een paar handschoenen voor Raffles opgezocht, bijna zo licht als de gewone wedstrijd-handschoenen en daarop liepen de beide tegenstanders ieder naar een tegenovergestelde hoek van de ring, waar een stoel was neergezet.

Een van de oudste leerlingen ging met zijn chronometer in het midden van de ring staan, om als scheidsrechter te fungeren en een ander plaatste zich bij de gong, van een tweede stopwatch voorzien.

De twee mannen liepen op elkaar toe, drukten elkaar even de hand en waren het volgende ogenblik handgemeen geworden.

Fowke zocht het direkt in de left-hands en probeerde Raffles onmiddellijk te vellen door een van zijn beruchte en gevreesde hooks, maar hij moest tot zijn verwondering en ongerustheid ontdekken, dat zijn tegenstander over een fabelachtige snelheid beschikte en dook met een snelheid, zoals hij nog nooit gezien had.

Zijn harde vuist vloog telkens over de schouder van zijn tegenstander heen of op een streep afstand voor zijn gezicht langs, om daarna alleen de lucht te raken.

Wat Raffles aangaat, hij bepaalde zich eenvoudig tot verdedigen, om de tegenstander af te matten en zijn taktiek te doorzien.

En hij had al heel gauw ontdekt, dat hij weliswaar met een krachtige bokser te doen had, die geen vrees kende en die harde klappen goed kon incasseren, maar wiens serie stoten nog niet voltallig was.

Hij herhaalde zichzelf voortdurend en viel binnen enkele sekonden vier, vijf keer op dezelfde manier uit, zonder enige variatie in zijn stoten te brengen.

De eerste ronde verliep en iedere

scheidsrechter zou, wanneer er op punten gebokst werd, deze ronde zeker in het voordeel van Fowke hebben beslist, daar deze ongetwijfeld het meest in de aanval was geweest.

Maar Mortimer bromde iets onverstaanbaars in zichzelf, dat niet veel goeds voorspelde voor zijn leerling.

De twee tegenstanders waren ieder naar hun hoek teruggegaan, gingen op de stoelen zitten die daar stonden, spreidden armen en benen wijd uit en lieten zich koelte toewuiven met badhanddoeken, die hun helpers snel voor hun gezicht en borst heen en weer bewogen.

— Ik sta hier voor gek, zei Mortimer half grinnikend, half verontwaardigd. U bent evenmin bezweet als een keisteen, die een maand lang in de brandende zon heeft gelegen.

Hij legde zijn hand op het hart van Raffles en overtuigde zich dat hartslag en ademhaling niet in het minst versneld waren.

De minuut was om, de gong klonk en de twee mannen stonden weer tegenover elkaar.

En nu was het zonder de minste twijfel Raffles, die de overhand had.

De ronde was nauwelijks enige seconden bezig, of Fowke moest een opstoot in ontvangst nemen, die hem bijna van de been wierp en hem een ogenblik deed duizelen.

Hij zocht haastig dekking achter zijn beide vuisten, om zich te beschermen tegen de regen van slagen.

Daarbij gleed hij even uit en onmiddellijk stopte Raffles en wachtte tot zijn tegenstander het evenwicht hersteld had.

Maar Fowke waardeerde deze ridderlijkheid maar heel weinig, want onverwachts trof hij Raffles in de maagkuil.

Raffles deinsde even achteruit, maar toen Fowke het pleit al gewonnen dacht te hebben, kreeg hij zo 'n geweldige stoot tegen de borst, dat hij in de touwen tuimelde en bijna van het platform zou gevallen zijn.

Daarna dreef Raffles hem door de

hele ring heen, langs de touwen en plaatsde een paar dreunende directts, die Mortimer met grote vreugde vervulden.

De ronde eindigde en het was duidelijk te zien, dat Raffles veel minder vermoeid was dan zijn tegenstander, die blijkbaar alle krachten had ingespannen, om hem uit te slaan.

De handdoeken en de sponzen met koud water deden hun werk en weer stonden de mannen tegenover elkaar.

Fowke was nu vastbesloten er een einde aan te maken.

En er kwam dan ook een einde aan, al was het een ander dan hij verwacht had.

Raffles lokte hem door een eenvoudige schijnbeweging uit zijn veilige dekking. Fowke gaf zijn maag 'n ogenblik bloot, het was maar een ondeelbaar ogenblik, maar voor Raffles was het voldoende.

Snel als de bliksem stootte hij toe: met een bonzende, doffe slag belandde zijn vuist op de goede plek. Fowke liet iets horen dat op 'n snik leek, vouwde zich als het ware dubbel en toen was het alsof zijn benen onder hem werden weggeslagen.

Hij klapte in zijn volle lengte tegen de vloer, strekte armen en benen uit en bleef liggen, terwijl zijn borst als een blaasbalg op en neer ging.

— Een, twee, drie... begon de scheidsrechter te tellen.

En hij telde verder, terwijl Raffles kalm zijn handschoenen begon uit te trekken, geholpen door Mortimer, die te veel verstand had van knock-outs, om niet te weten, dat Fowke buiten gevecht was.

— Hij zal wel een lang dutje doen, zei hij grinnikend. Ik hoop voor hem, dat het hem een les zal zijn geweest. Hij denkt zeker, dat hij anders gemaakt is dan iedereen en geen solar plexis heeft. Ik zag het aankomen en ik ben er blij om dat u hem geklopt hebt. U is de eerste geweest, maar het zal hem tenminste overtuigen, dat hij er verkeerd aan doet, de onoverwinnelijke te spelen. Wilt u nog een tijdje met een

ander sparren ?

— Nee, Mortimer, voor vandaag is het genoeg geweest, antwoordde Raffles glimlachend. Maar vertel mij eens, hoe staat het met die eigenaardige wedstrijd ? Heeft Fowke de voorwaarde van die geheimzinnige bokser aangenomen ?

— Ja, hij denkt dat hij de vijfhonderd pond al zogoed als zeker in zijn zak heeft en het kan hem niet schelen of de ander gemaskerd is, of niet.

Fowke kwam langzaam uit zijn bewusteloosheid bij en Mortimer liep dadelijk naar zijn leerling toe, om hem even hartig de les te lezen over zijn onvoorzichtigheid.

Raffles liep vlug naar een van de douchekamers, nam een stortbad, droogde zich af tot de huid gloeide en kleedde zich aan.

Een kwartier later namen hij en Charles Brand afscheid van Mortimer, met de belofte, spoedig te zullen terugkomen en met een niet bepaald vriendelijke blik nagekeken door Fowke, die

zijn eerste ernstige nederlaag had geleden.

Raffles en Brand hadden enige tijd zwijgend doorgelopen, toen de jongeman begon :

— Zou het een reklametruc zijn ?

— Je bedoelt die eis om gemaskerd te boksen ? Ik geloof het haast niet, gaf Raffles ten antwoord. Integendeel, ik kan niet goed inzien, dat het publiek er naar verlangt een gemaskerde te zien boksen; het ziet liever gezichten. Ik moet je echter zeggen, dat ik niet begriip waarom die jongeman er zo op gesteld is zijn gezicht te verbergen.

— Misschien is hij wel iemand uit de hoogste standen, die het voor zijn familie geheim wil houden, dacht Charles.

— Dan moet het wel een heel verarmde familie zijn, want anders bokst men toch niet om een beurs van vijfhonderd pond. Trouwens de straat, waarin zijn vriend, de ingenieur, woont, is ook niet een van de fijnste van Londen. In ieder geval zullen wij zorgen dat wij er bij zijn.

HOOFDSTUK III.

LIEFDE EN SPORT

Omstreeks negen uur in de ochtend kwam Jack Carington, de jonge ingenieur, zijn eenvoudige studeerkamer in het kleine huis in Bowerystreet 14 binnen en ging aan zijn grote tekentafel staan.

Veel had hij nog niet te doen, de jongeman, die pas zijn diploma had gehaald.

Het was warm en hij trok zijn jas uit, die hij aan een spijker ophing.

Hij nam potlood en driehoek en was een ogenblik later in het werk verdiept.

Hij was echter nog niet lang bezig of de deur ging open en een lief jong meisje kwam het vertrek binnen, huppelde naar het raam en sloeg haar arm om de hals van de jongeman.

De opmerkelijke toeschouwer zou geen ogenblik getwijfeld hebben over de familieverhouding tussen hen. Zij moesten broer en zus zijn. Hetzelfde dikke,

zwarte haar, iets gekroest, dezelfde vorm van gezicht, dezelfde glanzende, zwarte ogen, dezelfde manier van kijken en lachen.

De jongeman maakte zich een beetje haastig los en zei :

— Mijn hemel, Grace, wen het nu toch eens af om mij te storen, terwijl ik aan het werk ben.

— Maar je hebt nog zo weinig te doen, Jack, zei het meisje pruilend.

— Dat is helaas maar al te waar, maar dat is toch geen reden om mij van dat weinige werk af te houden ? Er wordt overigens op gewacht. Het is mijn eerste opdracht en ik wil, dat het tot in de puntjes in orde is. Er hangt veel van af en ik wil, dat ik moeder blij kan maken met de mededeling, dat mijn eerste werk goed geslaagd is.

— Wat moet je maken, Jack ?

— Een brug, lastpost.

— Een heel grote ?

— Nee, integendeel, een heel kleine ! Wil je nog meer weten ?

— Ik wil alleen nog maar weten of je mij vanavond meeneemt naar de schouwburg ?

— Daar zal ik geen gelegenheid voor hebben, als je mij niet met rust laat. De kaartjes zijn duur, vergeet dat niet.

— Als je me niet meeneemt, dan ga ik met Harold Carson.

— Dat zul je wel uit je hersens laten. Die mijnheer Carson komt naar mijn zin veel te veel hier de laatste tijd en ik vertrouw hem niet verder dan dat ik hem zie. Ik zeg je alleen maar dit, zusje, pas op voor die rijke leegloper, ik heb rare noten over hem horen kraken. Hij is een echte playboy en ik wil beslist niet, dat men mijn zuster in zijn gezelschap zal zien. Heb je me goed begrepen ?

— Je bent een tiran. Ik kan toch wel op mij zelf passen ? riep Grace verontwaardigd uit.

— Dat kun je juist niet. Je bent in veel opzichten nog een echte bakvis, die zelf nog niet weet, wat goed of slecht voor haar is. Wordt het niet tijd dat je eens wat ernstiger gaat worden, Gra-

ce ?

De jonge ingenieur had de hand van het meisje gegrepen en keek haar vriendelijk, maar verwijtend aan. Plotseling sloeg zij haar armen weer om zijn hals, legde het hoofd tegen zijn borst en zei :

— Ik weet wel, dat je het goed met mij meent. Sinds de dood van vader heb jij altijd over mij gewaakt en dat vergeet ik nooit, nooit.

— Ga dan nu maar gauw aan je werk en als je de hele dag lief bent geweest, dan neem ik je vanavond mee.

De jongeman werkte enige uren achter elkaar door, schoof toen zijn tekenbord weg, met een tevreden glimlach.

Het was zijn eerste opdracht en hij hoopte dat die gauw door meerdere gevolgd zou worden. Dan zou er een einde komen aan de bekrompen levenswijze en hij zou zijn moeder alles kunnen geven, wat haar hart maar begeerde.

Hij had juist zijn jas weer aangetrokken, toen Grace voor de tweede keer binnen kwam met de woorden :

— Daar zijn twee heren, die je willen spreken, Jack.

— Twee heren ? Over zaken ? Hebben ze hun naam niet genoemd ?

— Jawel. Een van hen heet Mortimer.

— Breng die heren maar even hier.

Grace ging weg en liet een ogenblik later Ted Mortimer en Harry Fowke binnen. De boksleraar stelde zich zelf en zijn leerling voor en vroeg toen :

— Ik heb het genoeg met mijnheer Carington, nietwaar ?

— Die ben ik.

— U weet er natuurlijk van dat de uitdaging van Fowke is aangenomen.

— Dat weet ik.

— Is de tegenpartij een vriend van u ?

— Een hele goede vriend.

— Zijn naam ?

— Die mag ik u tot mijn spijt niet noemen, niet voordat de match geëindigd is.

— Maar welke reden kan uw vriend hebben om zijn naam niet te noemen en gemaskerd te willen boksen ?

— Mijn vriend is de braafste kerel die er op twee benen rondloopt. Maar ik

kan onmogelijk zeggen, waarom hij er beslist op staat, zijn gezicht verborgen te houden. Ik kan er wel begrip voor opbrengen, laat u dat voldoende zijn.

— Kent u uw vriend als een goed bokser ?

— Hij is een bijzonder goed bokser.

— Heeft hij vroeger al eens in het openbaar gebokst ?

— Nee, dat nooit.

— Dan geloof ik, dat het wel in orde is, zei Fowke.

Mortimer noemde nu de zaal en de datum, waarop de ontmoeting zou plaats hebben en zei dat hij voor de nodige publiciteit zou zorgen, zodra de geldelijke kant geregeld zou zijn.

Men sprak nog even over de zaak, waarna de beide mannen weer vertrokken.

De tijd om te lunchen was aangeboden en Carington ging naar een kleine, maar vriendelijke huiskamer, waar Grace en zijn moeder, een kleine oude in het zwart geklede dame met mooi grijs haar al op hem wachtte.

— Wie waren dat ? vroeg Grace nu nieuwsgierig, toen het drietal aan de eenvoudige lunchtafel zat.

— Bokkers, als je het dan zo graag wilt weten.

Men verwisselde van onderwerp en eindelijk stond Carington op, keek op zijn horloge en zei :

— Om drie uur komt lord Aberdeen hier om de tekening te zien van de brug, die ik moet maken. Het is nu half twee, ik ga nog even naar Dick Andrews.

— Mag ik hem je groeten overbrengen, Grace ?

— Voor mijn part.

— En niets meer ?

— Dat weet je heel goed. Ik kan je niets meer voor hem meegeven. Plaag mij daar toch niet mee, je weet toch heel goed, dat ik nooit van hem zou kunnen houden, zoals hij dat zo graag wil.

— Een jongen met een hart als goud, sterk als een leeuw, opofferend en zacht als een lam.

— Spreek er niet meer over, Jack. Het kan niet. Geef hem toch geen hoop, die

toch nooit waar gemaakt kan worden.

— Maar als het nu toch te genezen was ? drong de jongeman aan.

— Dan, dan... ik weet niet... hoe kan ik dat nu zeggen ? Maar het is niet te genezen, dat weet je zelf evengoed als ik.

Carington haalde de schouders op en wendde zich af. Hij zwaaide naar zijn moeder en verliet toen haastig de kamer.

In de gang schoot hij zijn jas aan en ging vlug de trap af.

Op straat gekomen, riep hij een taxi aan en gaf de chauffeur een adres op.

Anderhalf uur later was hij in Bowe-rystreet terug en hij was nog geen kwartier weer aan een ander werk bezig of Grace diende Lord Aberdeen aan.

Ook nu was Raffles met Charles Brand.

Carington bracht zijn eerste klant dadelijk naar zijn tekentafel en liet hem zijn schetsen zien.

Raffles nam ze op, bekeek ze met kennersblik en vroeg toen :

— Deze kleine brug kan toch uit elkaar genomen worden ?

— Met het grootste gemak, mylord, zij wordt zo gemaakt, dat een kind haar in elkaar zou kunnen zetten.

— Wanneer kan zij klaar zijn ?

— Over drie maanden ongeveer, maar als u haast hebt, wil ik wel proberen het binnen twee maanden klaar te spelen. En ik maak van de gelegenheid gebruik, mylord, om u dank te zeggen voor het vertrouwen, dat u hebt gesteld in een jong ingenieur, die net zijn graad heeft gehaald.

— Een van mijn vrienden had mij over u gesproken, mijnheer Carington, en het is altijd mijn principe geweest al degenen die hun eerste moeilijke stappen op het pad naar het succes zetten, daarbij een beetje te steunen. Apropos, bent u dezelfde Carington over wie ik gisteren hoorde vertellen in een briefje, dat werd voorgelezen in de boksschool van Mortimer ?

Carington wierp Raffles een verrassende blik toe en antwoordde toen :

— Inderdaad, mylord. Mag ik weten hoe u op de hoogte bent gekomen van de brief van mijn vriend ?

— Het is geen geheim, mijnheer Carington, en ik kan u vertellen, dat ik een leerling van Mortimer ben geweest. Ik zocht hem gisteren, na geruime tijd, weer eens op en toevallig werd er net een briefje bezorgd, gericht aan Harry Fowke, die ik even later het genoeg had tijdens een oefenpartijtje uit te slaan.

— Wat zegt u daar ? riep Carington, vol belangstelling. Hebt u Fowke neergeslagen ? Des te beter voor... voor mijn vriend. Hij blijkt dus echt niet onoverwinnelijk te zijn ?

— Een ogenblikje, beste Carington, mengde zich Charles Brand in het gesprek. Stel uw vriend vooral de zaak niet te simpel voor, want mylord mag gerust gerekend worden onder de beste bokkers van Londen, zo niet van heel Engeland !

— Dat heb ik hem al gezegd, mijnheer Brand, zei de jonge ingenieur. Maar hij wil en zal met Fowke vechten.

— Waarom juist met hem ? vroeg Raffles.

— Wel, mylord, omdat Harry Fowke nu eenmaal vijfhonderd pond als prijs in bracht. Hij zal het geld natuurlijk wel niet zelf betalen, maar dat maakt geen verschil.

— Het is uw vriend dus om het geld te doen ? vroeg Raffles, met iets als afkeuring in zijn stem.

— Ja, mylord en hij komt daar ook rond voor uit, antwoordde Carington. U moet weten dat hij geen beroepsbokser is.

— De omstandigheid, dat uw vriend gemaskerd wil boksen, is u natuurlijk bekend ?

— Ja, mylord en hoeveel erkentelijkheid ik u ook verschuldigd ben, ik mag u de reden niet zeggen.

— Ik denk er ook niet aan, daar verder naar te vragen, beste Carington. Uw vriend zal er wel gegronde redenen voor hebben

Raffles en de jonge ingenieur bleven

nog enige tijd doorspreken en de eerste gaf Carington nog enige wenken, betreffende de brug, die bestemd was voor een landgoed in Schotland.

En terwijl zij zo spraken, waren zij een van de ramen genaderd.

Carington, die toevallig een blik op straat had geworpen, balde plotseling zijn vuisten en bromde tussen de tanden :

— Daar heb je hem waarachtig alweer. Nee, hij durft toch niet meer te verschijnen, hij heeft mij zeker gezien en rijdt verder.

Raffles had onwillekeurig de blik van de jongeman gevolgd en zag nu een kleine two-seater, een sierlijk wagentje, snel weggrijden. Achter het stuur zat een jongeman in een grijs pak, en met een geruite sportpet op.

Raffles had een snelle blik met Charles Brand gewisseld en maakte snel een einde aan het gesprek.

Juist toen hij wilde vertrekken, ging de deur open en Grace wilde binnen stormen. Bij het zien van de beide bezoekers stond zij echter plotseling stil en stamelde verlegen :

— Neem mij niet kwalijk, ik dacht, dat de heren al weg waren, Jack.

— Dat is mijn zuster, mylord, een echte wilde, die mij het leven moeilijk maakt, zei Carington glimlachend.

— Ik geloof dat uw broer u ten onrechte beschuldigt, miss Carington, zei Raffles, terwijl hij het meisje de hand toestak, die zij stevig drukte. Het doet mij genoeg kennis met u te maken. Deze heer is mijn sekretaris, Charles Brand. U bent echter zo snel binnen gekomen, dat u zeker iets belangrijks met uw broer te behandelen hebt ; ik wil u dus niet langer ophouden.

Raffles en Brand namen afscheid, daalden de trap af en stonden een ogenblik later op straat.

— Heb je die two-seater gezien ? vroeg Raffles.

— Ik heb ze dadelijk herkend. Het is de nieuwe, kleine wagen van Carson, het nieuwe lid van de Windsor Club.

— Geraden. En onze rijke leegloper

schijnt niet al te erg in de smaak te vallen van Carington, want hij mompelde iets heel onvriendelijks en balde de vuisten, zodra hij de jongeman herkende. En ik geloof, dat ik het al begrijp, als ik maar naar zijn zuster kijk.

— Een liederlijk sujet, die Carson, antwoordde Brand, terwijl hij verachtelijk de schouders optrok. Heel bekend in

de duurste nachtelubs, playboyspeler, don Juan, drinker en gokker. Smijt het geld met handen vol het raam uit en heeft al menig jong meisje ongelukkig gemaakt.

— Wij zullen hem dat alles vroeg of laat wel eens afleren, Charles. Schrijf dat jongmens maar eens op je lijstje.

HOOFDSTUK IV.

DE MATCH

Er waren ongeveer tien dagen verlopen, na het bezoek van Raffles aan Carington en de avond van de match tussen Harry Fowke en de gemaskerde onbekende was aangebroken.

Alle sportbladen hadden zich met de zaak bezig gehouden, het geval druk besproken en enige hadden zelfs de vraag opgeworpen, of het wel toelaatbaar was dat een bokser, die zijn naam bekend maakte, de strijd aanbod met iemand, die onbekend wenste te blijven.

Natuurlijk hadden allen geprobeerd te ontdekken, wie de onbekende bokser was, maar niemand was er in geslaagd een antwoord op die vraag te geven.

Carington werd belegerd door sportjournalisten, maar hij was onvermurwbaar en liet niets los over de persoon van de geheimzinnige bokser, noch over de redenen, die hem dwongen gemaskerd te vechten.

Fowke had zich in die tien dagen duchtig voorbereid en hij was zeker van de overwinning.

De wedstrijd zou plaats hebben in een grote zaal en daar er een goede reclamecampagne was geweest, begonnen de

bezoekers al om zeven uur op te dagen, om zich van een goede plaats te verzekeren.

Fowke had al drie boksers van naam geklopt en men verwachtte een spannende wedstrijd.

In het midden van de vierkante zaal was het podium opgeslagen, ruim een meter hoog en afgesloten door een dubbele rij strakgespannen touwen.

Juist in het midden boven dit podium, waarvan de vloer met linnen was overtrokken, hing de sterke lamp, die het podium helder zou verlichten.

Links en rechts stonden de stoelen voor de juryleden en de helpers, in hun wollen truien of in hemdsmouwen, kwamen nu en dan al een kijkje nemen.

Om half acht was de zaal zo goed als helemaal vol.

Charles Brand had tijdig voor een paar ringplaatsen gezorgd en Raffles en hij hadden een uitstekende plaats op de voorste rij.

De avond begon met een paar amateurswedstrijden, waaraan maar weinigen enige aandacht schonken en daarop volgde een belangwekkende wedstrijd

tussen de Senegalist Battling Siki en de Ier O'Brien, die in het voordeel van de neger eindigde, na een spannende wedstrijd, die ten volle tien ronden had geduurd.

Na de pauze traden opnieuw enige bokkers van weinig bekendheid op en toen brak het grote ogenblik aan, waar naar iedereen reikhalzend had uitgezien.

Het eerste beklom Fowke het podium, daverend toegejuicht door zijn vele supporters.

Hij droeg een gebloemde chambresloack en zijn helpers volgden hem op de voet, gewapend met hun emmers, kommen, handdoeken en sponzen.

En nauwelijks zat hij in zijn hoek, of langs het smalle gangpad naderde een man, eveneens in een soort pij, die met een koord om zijn middel werd dichtgehouden.

Hij droeg een masker van een heel eigenaardige vorm en blijkbaar gemaakt van zeer dunne zijde, dat zijn gezicht zo goed als volkomen bedekte en alleen de ogen en een stuk van het gladde voorhoofd vrij liet.

Voor de rest bedekte het masker neus, wangen, mond en kin.

De man liep met vlugge, veerkrachtige stappen over het gangpad, gevolgd door twee secondanten, waarvan de een Jack Carington was.

Hij beklom het trapje van het podium, dook onder de touwen door en bleef een ogenblik staan, bestraald door het kalkwitte licht van de kwiklampen.

De secondanten van de tegenpartij en Fowke zelf, keken hem nieuwsgierig aan en na een op fluisterende toon gevoerd, kort gesprek, stapten de beide secondanten op de gemaskerde toe en betastten het masker, om te zien of het niet te dik was.

Hun onderzoek scheen bevredigend uit te vallen en de gemaskerde liep langzaam naar zijn stoel.

De scheidsrechter kwam in de ring, met de vier handschoenen in de hand en nodigde de secondanten van beide partijen uit, zich te komen overtuigen, dat zij volkomen volgens de voorschrif-

ten waren, niet hard gemaakt en niet te licht.

De handen van de beide bokkers waren al met de linnen zwachtels verbonden en zij hoefden dus niets anders meer te doen, dan zich de handschoenen te laten aantrekken.

Daarop verwijderden de helpers zich en de beide bokkers waren nu alleen met de scheidsrechter, die haastig het reglement afbrabbelde en toen met stemverheffing voortging, op Fowke wijzend :

— Harry Fowke, van Londen, drieëntwintig jaar, achtenzeventig kilo, uit de school Mortimer. Wat de tegenpartij aangaat, mijnheren, ik ben alleen in staat om ouderdom en gewicht aan te geven ; zevenentwintig jaar, achtenzeventig en een half kilo, eveneens uit Londen. De voorwaarden zijn bekend, mijnheren. Tien ronden van twee minuten, met een voortzetting van hoogstens drie ronden van drie minuten.

De beide tegenstanders stonden op en lieten hun mantels vallen, die onmiddellijk door hun secondanten werden weggehaald.

Raffles moest toegeven, dat hij nog nooit een menselijk lichaam had gezien, zo volkomen en bewonderenswaardig gebouwd als dat van de gemaskerde.

De huid, glanzend als zijde, had een kleur als lichtbrons. De ledematen van de onbekende waren volkomen evenredig en van een klassieke schoonheid, de schoonheid, die de beeldhouwers uit het oude Rome aanbadden en in hun beeldhouwwerken tot uiting brachten.

De man was iets langer dan vijf voet en kleiner dan zijn tegenstander, maar geen lijn aan zijn lichaam, of zij was onberispelijk, geen beweging, of zij was volmaakt uitgebalanceerd.

Het was de gemaskerde aan te zien, dat hij zich volkomen op zijn gemak voelde en ook dat hij zich getraind had op een manier, die al zijn lichamelijke vermogens tot het uiterste moesten opvoeren. Hij stond onbeweeglijk zijn tegenstander af te wachten, de benen iets gestrekt, de rechterarm in dekking voor borst en kaak, de linker gereed om toe

te stoten.

Het volgende ogenblik was de strijd begonnen.

Het bleek al gauw, dat Fowke misschien meer spierkracht had en ook harder sloeg, maar de gemaskerde beschikte over een fabelachtige snelheid en een verfijnde techniek, en tenslotte over een kalmte en een vermogen om de harde slagen van zijn tegenstander te incasseren, die bewondering afdwong.

In de eerste ronde scheen hij er zich toe te willen bepalen de zwakheden van zijn tegenstander te kennen en zijn geliefkoosde stoten te leren kennen, met het onvermijdelijk gevolg, dat hij een paar keer op de borst en in de zij geraakt werd.

Zelf had hij maar een enkele stoot kunnen toebrengen en als de stoot niet een haar had gemist, dan was de wedstrijd waarschijnlijk toen al beëindigd, want de slag werd bliksemsnel toegebracht en zou Fowke zonder twijfel geveld hebben, wanneer deze niet net op het laatste ogenblik gedoken had.

De twee strijders gingen naar hun hoeken en vliegensvlug kwamen hun secondanten in de ring en begonnen hun koelte toe te wuiven en hun borsten en armen met natte sponzen te bevochtigen.

De gong luidde en razendvlug verdwenen de secondanten weer.

De twee tegenstanders sprongen veerkrachtig op en Fowke scheen het erop gezet te hebben, in deze ronde zijn tegenstander uit te slaan.

Hij liet een regen van harde stoten op de gemaskerde neerdalen, die deze niet allen ontwijken kon, al verdedigde hij zich schitterend.

Een korte opzwaai tegen de valse ribben benam hem een ogenblik de adem en vóór hij zich helemaal had kunnen herstellen, trof 'n geweldige kaarsrecht stoot hem tegen de kin.

Een kreet steeg op onder de toeschouwers.

De gemaskerde zocht de vloer op.

Dadelijk boog de scheidsrechter zich over hem heen en begon te tellen, ter-

wijl hij woest met zijn arm zwaaide.

Bij de vijfde tel lag de onbekende al op de knieën.

Fowke wilde al op hem toestormen om hem de genadeslag te geven, maar de scheidsrechter duwde hem verontwaardigd terug en ging verder met tellen.

Bij de zevende tel had de gemaskerde zich half opgericht en de negende was nog niet afgeroepen of hij stond wankelend op beide voeten.

Onmiddellijk sprong Fowke op hem toe en wilde hem met een werkelijk verschrikkelijke hook van de linkerhand opnieuw vellen.

Nauwelijks wist de gemaskerde de slag te ontwijken.

Hij ging in dekking, sprong toen bliksemsnel op Fowke toe en de volgende sekonde waren de beide bokkers als het ware aan elkaar geplakt in een clinch, waar de scheidsrechter met geweld een einde aan moest maken.

Hijgend stonden de beide bokkers even stil en toen wierp Fowke zich opnieuw als een wervelwind op de gemaskerde.

Hij stootte eenmaal met beide vuisten tegelijk, hetgeen hem van een kenner uit het publiek een krasse vermaning bezorgde en een van zijn vuisten trof doel.

De gemaskerde werd opnieuw tegen het hoofd geraakt, opzij van de kaak.

Hij sloeg terug in 'n uiterste krachtsinspanning en raakte Fowke recht op de mond, die onmiddellijk begon te bloeden.

Maar hijzelf gleed op de grond en bleef liggen, een arm over het hoofd.

Weer begon de scheidsrechter te tellen.

Nauwelijks was zijn stem hoorbaar, boven het gevoel van het opgewonden publiek.

Bij de vijfde tel leek het of de gemaskerde zich even bewoog.

Zeven, acht, negen... telde de kamp-leider en toen klonk de gong.

Een zucht van verlichting ging onder het publiek op.

De gemaskerde, die onwillekeurig de sympathie van een groot deel van de aanwezigen had getrokken, was voorlopig gered.

Zijn secondanten stormden op hem toe, trokken het schijnbaar slappe lichaam snel op de stoel en Carington begon met kracht zijn armen te bewegen, terwijl een ander zijn slapen nat maakte met azijn.

De helft van de minuut rust was nog niet verstreken of de gemaskerde sloeg de ogen weer op en een diepe zucht deed zijn borst zwellen.

Fowke, die het zag en zich op een sekonde na, de overwinning had zien ontgaan, vloekte binnensmonds, terwijl zijn helpers zijn lippen reinigden en hem koelte toewuifden.

Hij voelde zelf heel goed, dat de ronde hem veel inspanning had gekost en hij betwijfelde of hij dit spelletje zou kunnen herhalen.

Hij hoopte nog, dat zijn verschrikkelijke slagen de tegenstander zodanig zouden hebben uitgeput, dat hij geen kracht meer had, maar daar vergiste hij zich toch in.

De zestig sekonden van rust tussen de beide ronden waren voldoende geweest om de onbekende bokser weer op de been te brengen en daar stond hij nu weer tegenover de reusachtige Fowke, lenig en vlug.

Fowke begon de tegenstander voorzichtige eens aan de tand te voelen, maar hij kon er echt niet in slagen door de hechte dekking heen te komen.

Zijn vuisten ontmoetten overal de benedenarmen van de tegenstander, die wel van staal leken te zijn.

Een kaakslag trof maar half doel en een van zijn beroemde linkse opzwaaien trof de lucht, zodat hij bijna het evenwicht verloor, waarvan de gemaskerde direkt profiteerde door hem razendsnel opnieuw op het gezicht te raken en nu op de goede plek, tegen de kaak, even naast de kin.

Fowke werd gevloerd, maar slechts voor vijf tellen, want zijn kaken konden een stootje velen.

Maar tien tellen later had de gemaskerde het zwakke punt van Fowke ontdekt.

Raffles merkte het direkt aan zijn plotseling veranderde tactiek. Hij kon haar echter in de derde ronde niet meer toepassen, want de gong klonk alweer.

Tijdens de rust bleek het, dat Fowke erg uit de neus bloedde en dat een van zijn wenkbrauwen was opengehaald, hetgeen er niet toe bijdroeg zijn uiterlijk schoon te verhogen.

Wat de gemaskerde aangaat, hij vertoonde een paarse plek midden op de borst ter hoogte van het hart en dat was alles.

De vierde ronde was nauwelijks een paar sekonden aan de gang, of de onbekende gemaskerde maakte een uitmuntend voorbereide schijnbeweging.

Hij liet, als vermoeid, de rechterarm iets dalen en direkt maakte Fowke er gebruik van door verwoed naar zijn kin uit te vallen.

Maar met de snelheid van de gedachte ging de rechterarm verder de hoogte in, en terwijl Fowke zich moeite gaf te bedenken wat die arm wel zou willen, trof de linkervuist van zijn tegenstander hem met geweldige kracht in de maagholte, drie centimeters boven de gordel.

Het was een stoot, waarvan de kracht nog verhoogd werd door het meegeven van het hele lichaam en Fowke kon hem niet verduwen. Hij ging kalm zitten en gleed toen, schijnbaar zonder zich te haasten, languit op de vloer.

Even rolde hij heen en weer en toen lag hij plat op de rug, de armen als een gekruisigde uitgestrekt, de mond open.

De scheidsrechter telde hem uit...

Een oorverdovend gejuich barstte los.

De secondanten sprongen in de ring en die van de gemaskerde wilden hem op de schouders nemen om hem in triomf rond te dragen.

Maar deze weerde hen zacht af, en liet zich door Carington de mantel omhangen.

Hij boog voor het juichende publiek naar alle kanten en verliet toen, na zich

overtuigd te hebben, dat zijn tegenstander alweer bijkwam, het podium.

Wel werd er van verschillende kanten geschreeuwd, dat hij het masker moest

afdoen en dat men wilde weten, wie hij was, maar hij stoorde er zich niet aan en liep met vlugge schreden de zaal uit naar de kleedkamer.

HOOFDSTUK V.

HET GEHEIM VAN DE GEMASKERDE

Raffles en Brand verlieten even voor de afloop van de match de zaal, om het grootste gedrang te ontlopen. En toen zij de straat bereikten, zagen zij net twee mannen uit een zijdeur komen, in een waarvan zij Carington herkenden.

Naar zijn gestalte te oordelen moest de andere de gemaskerde bokser zijn.

Het masker had hij schijnbaar afgelegd, maar van zijn gezicht was niettemin niets te onderscheiden, want hij droeg een hoed met brede rand, die hij diep over zijn voorhoofd had getrokken, en hij had de kraag van zijn overjas zo hoog mogelijk opgezet.

De beide mannen riepen een taxi aan en reden weg.

Raffles en Brand zochten ook een taxi, die zij vrij spoedig vonden en Raffles gaf de chauffeur opdracht hen naar de Oxfordstreet te rijden, daar zij nog een uurtje in de Windsor Club wilden doorbrengen.

Zodra de auto in beweging was, begon Brand :

— Ik weet niet hoe het komt, maar ik ben er blij om dat de man met het masker gewonnen heeft.

— Zo gaat het mij ook, antwoordde Raffles glimlachend. Het is echter een heel gewoon verschijnsel, men kiest nu eenmaal bij zulke wedstrijden altijd partij en wij voelden al bij voorbaat sym-

pathie voor de gemaskerde, omdat wij zijn vriend Carington over hem hadden horen spreken, als over een brave, nette kerel.

— Het had anders niet veel gescheeld, of Fowke had hem toch nog uitgeslagen, ging Brand verder. En als de gong hem in de tweede ronde niet gered had... dan liep hij nu niet met vijfhonderd pond in zijn zak, vulde Raffles de zin aan.

De beide mannen bleven nog enige tijd over de match doorpraten, totdat de auto stopte voor een groot grijs gebouw in de Oxfordstreet, waarin de Windsor club gevestigd was, waarvan Raffles, onder de naam van Lord William Aberdeen, Vice-President was.

Maar juist toen zij de chauffeur hadden weggestuurd en het gebouw wilden binnengaan, hield Raffles Brand bij de arm tegen.

— Wat is er ? vroeg de jongeman verwonderd.

Raffles antwoordde niet, maar wenkte met het hoofd in de richting van een eenzame wandelaar, die aan de overkant van de straat met haastige passen voorbij liep.

Van zijn gezicht was helemaal niets te onderscheiden, maar toch herkende hem Brand dadelijk als de man, die in gezelschap van Carington de bokszaal had

verlaten.

Waarschijnlijk had hij zijn vriend tot aan zijn woning vergezeld en wilde nu lopend zijn eigen huis opzoeken.

— Kom mee, wij zullen hem eens volgen, zei Raffles snel. Ik wil mij beslist niet in zijn geheimen dringen, maar die man interesseert mij zeer sterk en ik zou graag weten wie hij eigenlijk is.

De onbekende bokser liep snel verder, met zijn hoofd nog altijd naar de grond gebogen, de rand van de hoed diep in de ogen en de kraag van zijn jas hoog op, zodat er ook nu van zijn gezicht niets te zien was.

Een kwartier lang volgde hij de Oxfordstreet, maar even voor Piccadilly sloeg hij een brede zijstraat in, waarvan een van de kanten bestond uit de blinde muur van een reusachtige bierbrouwerij.

Raffles en Brand zagen hem de hoek omslaan en bleven hem volgen, ofschoon zij hem een ogenblik uit het gezicht moesten verliezen.

Maar plotseling stonden zij verschrikt even stil. Hun oor had een half gedempte kreet opgevangen.

Toen wisselden zij een snelle blik met elkaar en hielden verder.

Zij sloegen op hun beurt de hoek van de zijstraat om en daar vóór hen, op ongeveer honderd meter afstand, zagen zij een kleine groep mensen, nauwelijks te onderscheiden in het donker.

Blijkbaar was er een ongeluk gebeurd.

Zij keken echter vergeefs om zich heen naar de auto, die een aanrijding kon hebben veroorzaakt.

Zij bleven hard doorlopen en begonnen nu ook iets meer te onderscheiden.

Een viertal mannen stonden bij elkaar, waarvan er zich twee over iets of iemand schenen heen te bukken, die op de grond lag, terwijl de twee anderen de stille straat afkeken, die op dit late uur zo goed als verlaten was.

Toen klonk er een waarschuwingskreet en plotseling stoven de vier mannen weg.

Zo snel mogelijk renden Raffles en Brand door, want zij begrepen wel, dat

zij hier getuige waren geweest van een nachtelijke overval.

Een ogenblik later stonden zij stil bij het bewegingloze lichaam van een man, die op de grond lag, half opzij en die zacht kreunde.

Brand wilde de achtervolging van de overvallers voortzetten, maar Raffles hield hem terug met de woorden :

— Laten wij ons liever met deze ongelukkige kerel bemoeien, het moet de bokser met het masker zijn, te oordelen naar zijn kleding.

Hij bukte zich en legde zijn hand op de schouder van de man op de grond, maar trok haar dadelijk weer terug ; zijn vingers hadden iets kleverigs en warms aangeraakt : het was bloed.

Voorzichtig draaide Raffles de gewonde om, zodat hij op zijn rug lag.

Zijn hoed was afgefallen in de korte worsteling en zijn jas was opengerukt, met woeste haast, want de ketting van zijn horloge was middendoor gebroken.

Het was vrij donker op deze plek, daarom haalde Raffles zijn zaklantaarn te voorschijn en liet het schijnsel op het gezicht van de man vallen.

Brand kwam dichterbij, maar schrok met een kreet terug.

Op hetzelfde ogenblik begreep hij, waarom deze man erop gestaan had, zijn gezicht met een masker te bedekken.

Want dat was zo afstotend lelijk, dat geen natuurlijke oorzaak kon hebben gehad, maar teweeg moest zijn gebracht door een vreselijke verwonding.

De neus was bijna helemaal verdwenen en ook een groot stuk van de linkerkaak.

In de rechterwang gaapte een groot onregelmatig gevormd gat en het hele gezicht leek verwrongen te zijn en uit zijn verband gerukt.

En in zonderling contrast met deze monsterachtige verminking, stonden de mooie, grote ogen, die op dit ogenblik zoekend rondkeken, met een verwilderde blik.

Blijkbaar was de man bang geweest, dat niemand hem zou willen toestaan, in het openbaar te boksen en daarom

had hij geweld, dat men zijn gezicht niet zou kunnen zien.

Zwijgend keek Raffles een ogenblik naar de ontzettende littekens, die als het ware het hele onderste gedeelte van het gezicht bedekten en toen naar het hoge, gladde voorhoofd en richtte zich toen op.

— De ongelukkige is met een mes in de borst getroffen en het is een geluk voor hem dat de punt van het wapen op een van de knopen van zijn overjas is afgestuit. Wij hebben hier natuurlijk met een poging tot beroving te doen. De kerels, die het deden, moeten geweten hebben, dat deze man met vijfhonderd pond sterling in zijn zak op weg naar huis was.

Hij boog zich over de gewonde heen, die veel pijn scheen te hebben en vroeg vriendelijk :

— Wilt u mij uw adres zeggen, mijnheer ? Dan zullen wij u er heen brengen.

— Het is in deze straat, nummer 240, ik denk tien huizen verder. Maar, zoudt u mijn moeder willen voorbereiden ? Zij zal wel erg schrikken.

— Dat beloof ik u.

— Ben ik zwaar gewond ?

— Gelukkig niet. Als u een paar dagen het bed houdt, zult u er wel geen nadelige gevolgen van ondervinden. Zoudt u kunnen proberen op te staan, als wij u helpen ?

— Ik kan het proberen, mijnheer, antwoordde de man.

Raffles en Brand hielpen hem zich op te richten, steunden hem onder de armen en brachten hem voorzichtig enige huizen verder.

Raffles had een blik op de voorgevel geworpen en op de derde verdieping van het huis met het genoemde nummer zag hij licht branden.

— Hebt u een huissleutel ? vroeg hij.

— In mijn jaszak, mijnheer, antwoordde de gewonde op zwakke toon.

Raffles stak de hand in de buitenzak van de jas, haalde er een sleutel uit en stak die in het slot van de buitendeur. Toen hielp hij Brand de gewonde in de smalle hall te brengen en op een rust-

bank neer te leggen.

— Ik zal nu even uw moeder gaan waarschuwen, zei Raffles. Hoe heet u ?

— Mijn naam is Dick Andrews.

Daarop sloot de gewonde de ogen, blijkbaar overmand door pijn.

Raffles keek om zich heen en belde toen aan de woning van de portier aan.

De man was blijkbaar al naar bed, want Raffles moest nog eens bellen, voor hij met een tamelijk knorrig gezicht de deur van zijn woning open deed.

De portier deed nieuwsgierig een paar stappen naar voren, om het gezicht van de gewonde te kunnen zien en riep toen uit :

— Wel zeker, dat is Andrews, van de derde verdieping.

De portier liep de woning binnen en kwam terug met een kom fris water, linnen en bloedstelpende watten.

Raffles en Brand hadden de gewonde inmiddels zijn overjas en colbert uitgedaan en nu verbond Raffles snel en handig de wond, die gelukkig niet diep bleek te zijn.

Daarop wendde hij zich tot Brand en zei zacht :

— Blijf hier even bij hem ; ik zal zijn moeder op de hoogte gaan brengen.

Raffles holde de trappen op en belde aan de deur van de woning van Andrews.

De oude dame scheen echter nogal bang te zijn uitgevallen, want Raffles moest een deel van het gesprek voeren, terwijl de deur dicht bleef.

Maar toen hij eindelijk had verteld, dat haar zoon Dick gewond was, vloog de deur dadelijk open en een kleine, oude vrouw keek hem met ontstelde ogen aan, terwijl haar lippen beefden.

— Waar is hij, mijnheer ? Waar is mijn jongen ? vroeg zij, de handen vouwend.

— Hij is beneden, mevrouw, maar wij zullen hem direkt naar boven dragen. U hoeft u werkelijk niet ongerust te maken ; ik geloof niet, dat er gevaar bij is. Blijf hier maar rustig wachten en maak zijn bed vast klaar. Een paar dagen rust zullen hem wel weer op de been brengen.

Met deze woorden knikte Raffles de oude dame vriendelijk en bemoedigend toe en ging snel weer naar de hall terug.

Het was niet zo gemakkelijk, de gewonde de steile trappen op te dragen, maar eindelijk slaagden de twee vrienden er toch in.

Mevrouw Andrews stond in de deur-opening, zacht klagend en de handen wringend en wees Raffles en Brand de weg naar het hele eenvoudige slaapkamertje, waar zij de gewonde op het bed neerlegden.

Dick Andrews had de ogen gesloten, nadat hij zijn moeder met een paar gemompelde woorden gerustgesteld had en Raffles wijdde nu al zijn zorgen aan hem.

Hij voelde hem de pols, legde zijn hand op zijn voorhoofd en wendde zich toen tot mevrouw Andrews met de woorden :

— Het beste is geregeld zijn temperatuur op te nemen. Wanneer er zich geen complicaties voordoen, mevrouw, dan zal uw zoon geen nadelige gevolgen ondervinden van deze laffe overval, behalve natuurlijk dat hij zijn vijfhonderd pond kwijt is.

— Zijn vijfhonderd pond ? herhaalde de oude dame verbaasd.

— Wel zeker, mevrouw. Het geld, dat hij vanavond verdiend heeft door de bokswedstrijd van Harry Fowke te winnen, antwoordde Raffles.

— Een bokswedstrijd ? Ik begrijp be-slist niet wat u bedoelt. Wilt u zeggen, dat mijn jongen vanavond om geld gebokst heeft ?

— Wist u dat dan niet ? Dan spijt het mij, mevrouw, dat ik mijn mond voorbij gepraat heb, antwoordde Raffles op levendige toon.

— Mijn zoon had mij gezegd, dat hij een van zijn vrienden ging opzoeken, mijnheer, zei mevrouw Andrews, terwijl er tranen in haar ogen kwamen. Mijn God, dat het zover moest komen. Mijn jongen als beroepsbokser. Maar hij deed het voor mij, mijnheer, wij hadden geld nodig, daar hoef ik geen geheim van te

maken. Vertel mij, hebt u hem gezien ?

— Ik zag hem winnen, mevrouw ?

— En heeft hij zich... zoals hij nu is, in het publiek durven vertonen. Hij, die altijd zo schuw voor de mensen wegkruipt en zich overdag bijna niet meer op straat durft vertonen ?

— Hij droeg een masker, dat zijn gezicht helemaal verborg, mevrouw, en niemand kende zijn naam, zelfs zijn tegenstander niet. Het was alleen aan mijnheer Carington, zijn vriend, bekend, dat hij vanavond zou proberen Harry Fowke te verslaan, die alle bokkers had uitgedaagd, om met hem te vechten. De winnaar zou vijfhonderd pond sterling krijgen. De schurken, die uw zoon hebben overvallen, moeten hem gevolgd hebben en hem vlak bij uw huis hebben opgewacht, om hem te beroven. En vertel mij nu eens, mevrouw, heb ik het bij het goede einde, als ik vermoed, dat die afschuwelijke verminking het gevolg is van een verwonding in de oorlog.

— Zo is het mijnheer, antwoordde de oude vrouw. O, wanneer u hem vroeger gekend hadt. Maar wacht, u kunt u zelf overtuigen.

Het was de afbeelding van een knappe jongeman, met een buitengewoon regelmatig gezicht en gekleed in de uniform van luitenant ter zee.

— De ogen zijn nog dezelfde, mevrouw, zei Raffles, terwijl hij de oude vrouw de foto teruggaf.

— God zij dank ! hernam de oude dame. Zijn ogen zijn gelukkig niet geschonden. Maar die afschuwelijke verminking heeft het hem toch onmogelijk gemaakt ergens een goede betrekking te krijgen, mijnheer. Iedereen gevoelt afschuw voor mijn arme jongen ; niemand kan hem zonder huiveren aankijken naar het schijnt.

— Maar hij heeft nooit geprobeerd hierin verbetering te brengen ?

— Verbetering ? Is dat dan mogelijk ?

— Zonder enige twijfel, mevrouw. Chirurgen hebben door de zogenaamde plastische chirurgie wonderen verricht en zijn er al herhaalde malen in geslaagd, het vernielde weefsel door an-

der te vervangen. Ik ken gevallen, waar bij zelfs een hele onderkaak door een kunstmatige werd vervangen, en zo goed, dat er niets van te zien was. Vaak komt het voor, dat stukgeschoten hoofd-beenderen als het ware worden gerepareerd.

— Maar dat alles zal vreselijk veel geld kosten, mijnheer. Mijn zoon heeft er wel eens over gesproken, maar ik zei het u al, wij zijn arm.

— Wij spreken nog wel eens over deze aangelegenheid, mevrouw, antwoordde Raffles, nu laten wij u alleen, maar mijn vriend zal u over een half uur wat

medicijnen komen brengen, die u uw zoon moet laten innemen. U hoeft echter beslist niet bij hem te waken, want u zult zien, dat hij rustig gaat slapen, zodra u hem wat van het geneesmiddel hebt toegediend. En morgenochtend kom ik naar uw zoon kijken, dat beloof ik u.

— Bent u dokter ?

— Ook dat ben ik, mevrouw, antwoordde Raffles glimlachend. Hij ging nog eens naar de gewonde kijken, die met gesloten ogen onbeweeglijk in bed lag en gaf Brand een wenk, om met hem te vertrekken.

HOOFDSTUK VI.

WARE LIEFDE

De volgende dag was het geheim algemeen bekend.

Dat was zeker niet de schuld van Raffles en Brand, die er niet aan gedacht hadden de politie in de zaak te mengen.

Waarschijnlijk echter had de portier van het huis gekletst, en misschien ook had de oude mevrouw Andrews zelf zich enige woorden laten ontvallen, die gretig verder werden verteld.

Hoe het ook zij, al vroeg in de ochtend kwam er een inspekteur van politie bij de Andrews, en de oude vrouw was wel genoodzaakt het verhaal van de overval te doen en te vertellen hoe haar zoon beroofd werd van het geld, dat hij door de boksmatch had weten te verdienen.

Er werd direkt een onderzoek ingesteld, maar de politie kon geen spoor van de vier straatrovers ontdekken.

Wat Carington betreft, Raffles had

hem dadelijk via een telegram op de hoogte gesteld, en om tien uur al verscheen de jongeman in het huis van zijn vriend, en bleef een vol uur aan zijn ziekbed.

Gelukkig was wondkoorts uitgebleven, en alles wees er op, dat binnen enkele dagen Dick Andrews weer de oude zou zijn.

Voor hij zou vertrekken, wenkte Dick de jonge ingenieur nog eens bij zich, en een vuurrode blos steeg in zijn geschonden gezicht op, toen hij op zachte toon vroeg :

— Weet Grace het ?

— Ja, ik heb het haar gezegd. Ik heb haar gezegd dat je dit deed alleen om je moeder te kunnen helpen. Ik heb haar gezegd, dat dit je enige kans was, om te voorkomen dat... dat...

— Dat de deurwaarder hier kwam om ons boeltje te verkopen, vulde Dick de zin op bittere toon aan. En dat zal

nu toch wel gebeuren, nu ik mijn vijfhonderd pond kwijt ben.

— Ik zal je wat zeggen, Dick, riep Carington op levendige toon. Je weet dat ik een opdracht heb gehad van Lord Aberdeen. Ik heb een brug voor hem moeten ontwerpen voor een van zijn grote landgoederen. Welnu, ik zal hem nu vast om het honorarium vragen en dan zal ik je lenen, zoveel je nodig hebt. Je geeft het mij terug, wanneer je een betrekking hebt.

— Nee, Jack, dat kan ik niet aannemen, zei Dick hoofdschuddend en op vaste toon.

— Ik ben er van overtuigd, dat Lord Aberdeen een deel van mijn honorarium vooruit zal willen betalen.

— En desnoods het volle honorarium mijnheer Carington, klonk plotseling een stem.

Raffles had net de deur geopend en de laatste woorden van Carington gehoord.

De jonge ingenieur was verbaasd opgesprongen en riep :

— U hier, mylord ?

— Ja, beste Carington. Het toeval speelt soms een grote rol in ons leven. En toch is het heel eenvoudig. Ik ben gisteravond tamelijk onbescheiden, uw vriend Dick gevolgd en ik moest er in de verte getuige van zijn, helaas zonder het te kunnen verhinderen, hoe hij werd uitgeschud en van zijn vijfhonderd pond sterling beroofd, nadat men hem had neergestoken. Ik ben zo'n beetje dokter, zoals u misschien zult weten en als zodanig was het natuurlijk mijn plicht te zorgen dat uw vriend hier veilig werd heengebracht. Ik had mevrouw Andrews beloofd, dat ik nog eens naar hem zou komen kijken en daarom ben ik hier. Ik hoorde juist wat u zei over het honorarium en het spreekt vanzelf, dat ik u graag direkt het overeengekomen bedrag zal uitbetalen.

— Ik wist wel, dat ik op u zou kunnen rekenen, riep Carington enthousiast. Als u nu nog die koppige pessimist zoudt kunnen overhalen wat geld van mij te leen aan te nemen, dan waren wij allen geholpen.

Raffles wendde zich naar de gewon-

de, keek hem glimlachend aan en zei toen :

— U hoort wat uw vriend zegt. Ik zou maar zo verstandig zijn om aan zijn verlangen te voldoen.

— Maar ik zal hem dat geld nooit kunnen terugbetalen, mylord, zei Dick wanhopig.

— Dat zult u zeker wel, antwoordde Raffles op ernstige toon. U bent jong en sterk, u kunt werken.

— Ik werk zoveel ik kan, dat verzeker ik u en alles zou misschien wel goed gaan, als ik niet...

Hij zweeg en wendde het hoofd naar de muur. Maar Carington nam Raffles een stukje terzijde en zei op zachte toon :

— Hij betaalt de schulden, die zijn vader heeft achtergelaten.

— Wie is de schuldeiser ?

— Een zekere Harold Carson, mylord, antwoordde de jonge ingenieur, 'n rijke leegloper, die u wel niet zult kennen.

Raffles had een beweging van verassing niet kunnen onderdrukken.

— Ik ken hem, integendeel, heel goed, hij is lid van de Windsor Club, waarvan ik vice-president ben.

— Het is onbescheiden van mij, mylord, maar mag ik weten, of hij een vriend van u is ?

— Absoluut niet. Ik heb nauwelijks enige woorden met hem gewisseld.

— Ik vraag het alleen maar hierom, mylord, omdat u in dat geval misschien enige invloed op hem kunt uitoefenen, om minder hardvochtig tegen die arme Dick op te treden.

— Ik zal zien wat ik kan doen, antwoordde Raffles.

— Gelooft u dat Dick gauw zal herstellen ?

— Ik denk, dat hij overmorgen weer zal kunnen opstaan.

— Dat is prachtig. Maar hoe vreselijk is het, dat hij nu met één slag beroofd is van de opbrengst van de boksmatch. Hij had zich al gouden bergen voorgesteld, die beste kerel. Hij wilde zijn moeder, die het zeker nodig heeft, een week naar zee sturen, hij wilde een

groot deel van zijn schulden afdoen, hij wilde 'n kleine draaibank kopen, om die op zijn zolder op te stellen en daarmee zijn brood proberen te verdienen, want hij is een heel knap metaalbewerker, wat weet ik al. En dat alles is nu in rook vervlogen.

— Ik geloof integendeel, dat dit alles te herstellen is, beste Carington. Raffles vertrok enige ogenblikken later, nadat hij de wond had onderzocht en het verband had vernieuwd.

Enige dagen verliepen en op de vierde dag na de overval mocht Dick Andrews weer opstaan. Zijn krachtig gestel had de overwinning behaald en de wond sloot zich voortreffelijk.

Het was in de avond van de daarop volgende dag, toen Dick tegenover zijn moeder in de eenvoudige huiskamer zat, het hoofd in de handen gesteund. Tegenover hem zat de oude vrouw en sporen van tranen waren duidelijk op haar wangen te zien.

Nadat er geruime tijd gezwezen was in het vertrek, sprong Dick plotseling op en riep uit :

— Er moet iets gedaan worden. Het helpt niet, dat ik hier als een onnozele zwakkeling blijf zitten. De schurk is in staat om zijn bedreiging ten uitvoer te brengen, moeder, die hij vanmiddag heeft geuit en onze meubelen te laten verkopen. Er is niets aan te doen ; ik ga nu dadelijk naar Jack en ik zal hem het geld ter leen vragen, dat hij al een paar dagen voor mij opzij heeft gelegd, maar dat ik tot dusverre heb geweigerd.

— Maar wat daarna, Dick ? Het is niet genoeg als je deze termijn betaalt. Daarna komen er nog andere.

— Wij zullen wel zien, moedertje, antwoordde Dick en hij stond op, liep om de tafel heen en legde zijn hand troostend op het witte haar. Daarop nam hij snel zijn hoed met de brede rand, trok zijn overjas aan, zette de kraag zo hoog mogelijk op en verliet het vertrek, nadat hij zijn moeder had beloofd, zo gauw mogelijk te zullen terugkeren.

Het huis van Jack Carington lag op nauwelijks een half uur lopen van het

zijne en hij bereikte het omstreeks negen uur in de avond.

De portier van het huis vertelde hem echter, dat de jonge ingenieur niet thuis was en Dick wilde al teleurgesteld weggaan, toen het hem inviel, dat hij aan Jack's moeder kon vragen wanneer haar zoon thuis zou komen. Hij klom dus haastig de trappen op en wilde juist aan de woningdeur aanbellen, toen hij daarbinnen het gerucht van een worsteling meende te horen en daar boven uit de gesmoorde stem van een man, een stem, die hem goed bekend was, die hij pas diezelfde middag had gehoord ; een hatelijke scherpe stem.

Hij probeerde de kruk van de gangdeur om te draaien, maar toen dit niet lukte, liep hij snel verder de gang in en stapte de kleine keuken binnen, die met een afzonderlijke deur op het portaal uitkwam. De keuken stond door een deur in verbinding met de huiskamer en vandaar kon men de werkkamer van de jonge ingenieur bereiken. En daar achter de gesloten schuifdeuren, klonk het gerucht van de worsteling nu duidelijker dan net.

En de stem van de man riep :

— Je wilt dus niet goedschiks, klein-tje ? Je zult het aan jezelf te wijten hebben, ik ben er niet de man naar om mij te laten afwijzen.

Het volgende ogenblik vlogen de schuifdeuren open. Dick Andrews stond op de drempel.

Hij trok zich op dat ogenblik niets aan van zijn geschonden uiterlijk, hij dacht er zelfs niet aan, hij dacht alleen maar aan het gevaar, waarin het meisje verkeerde, dat hij boven alles liefhad en dat nu hijgend en doodsbleek worstelde in de armen van Harold Carson, die haar vast hield en haar naar de brede rustbank had gedrongen, die in een hoek van de kamer stond.

Een paar stappen brachten Dick tot vlak bij het worstelende paar. Hij greep met zijn krachtige vuist de aanvaller in zijn nek, die onwillekeurig zijn prooi losliet.

Het volgende ogenblik lag het sujet

in een hoek van de kamer, weg gedreund door de sterke vuist van Dick Andrews.

Het meisje liet zich, met de handen voor het gezicht, op de rustbank zinken, volkomen ontdaan door het voorval.

Carson kwam langzaam overeind, een blik vol haat in zijn ogen en sissend kwam het over zijn lippen :

— Dat zal ik je betaald zetten, rotvent. Je weet op welke wijze ik je in mijn macht heb. En je weet, wat deze brutaliteit je kan kosten.

— Ik weet het. Je kunt mij en mijn moeder in het ongeluk storten en toch, als ik het nog eens moest doen, ik zou je opnieuw in de nek nemen en je wegslingeren, zoals ik gedaan heb, antwoordde de mismaakte met sidderende stem, terwijl hij zijn gezicht van het jonge meisje afgewend had, dat vol dankbaarheid naar hem opkeek.

— Ja, ik begrijp het al, riep nu Carson met een hatelijke grijnslach uit. Ik weet wel wat dit te betekenen heeft. Mijnheer de Gorilla is verliefd op dat mooie kind, nietwaar ? Nu, ik wens je veel succes. Ik twijfel er niet aan of zij zal aan jou wel de voorkeur geven boven mij, ha, ha !

Hij was naar de deur geslopen, nam zijn hoed en wandelstok van de tafel en wilde vertrekken. Dick Andrews was doodsbleek geworden en kon slechts met moeite zijn drift beheersen. Toen kwam het op doffe toon over zijn lippen :

— Ga weg, of ik vergrijp mij aan je, hondsvot ! En waag het niet nog eens miss Grace met een vinger aan te raken, want de Gorilla zou je tonen, dat hij niet met zich laat spotten.

— Het is goed. Ik ga, maar wij zien elkaar terug. Voor de rechter, zou ik denken.

(Het volgende ogenblik was hij verdwenen, na de deur met een harde slag achter zich dicht getrokken te hebben.

De beide jongelui bleven alleen. Dick stond nog altijd met afgewend gezicht.

Maar plotseling sidderde hij : een zachte hand had zich op zijn arm gelegd en een meisjesstem vroeg op een toon

vol medelijden en vriendschap :

— Is het waar wat die ellendeling daar zei, Dick ?

— Het is zo, Grace.

— Kan hij je ongelukkig maken, jou en je moeder ?

— Als hij wil, dan kan hij ons morgen op straat laten zetten.

— En dat heb je getrotseerd voor mij ?

— Je weet wel, Grace, dat ik voor jou alles over heb, antwoordde Dick eenvoudig. Praat er niet meer over ; ik moest het doen, dat begrijp je wel.

— Ik heb van Jack gehoord wat je gedaan hebt voor je moeder. Je hebt gewonnen van die sterke bokser Fowke. Ik vind het heel flink van je en... zeg, Dick, zou je mij niet eens aankijken als ik met je spreek.

— Nooit ! Nee, dat nooit. Je weet wel hoe mismaakt ik ben ; monsterachtiger dan een aap, verminkt en verschrikkelijk om aan te zien.

— Ik geloof niet, dat het zo erg is, antwoordde Grace met een bevend stemmetje. Een man met een hart als het jouwe, die kan toch niet lelijk zijn ? Dick, ik zou willen danken voor je tussenkomst, maar ik kan het onmogelijk doen, als je voortdurend 'n andere kant blijft uitkijken. Toe, kijk mij aan.

— Ik kan niet, zei Dick met inspanning.

— Je weigert mij dus een verzoek, nadat je mij juist uit de handen van die schurk gered hebt ? Kijk mij aan.

Langzaam, terwijl een bloedgolf naar zijn gezicht opsteeg, wendde Dick het hoofd om. Hij stond buiten het schijnsel van de lamp. Maar Grace, die zijn beide handen had gegrepen, om hem zodoende te dwingen haar aan te kijken, zag zijn ogen, mooie, zielvolle ogen, die op dit ogenblik een uitdrukking hadden van onduidbare smart en waarin de tranen slechts met moeite terug gedrongen schenen te worden. En er lag ook zo iets smekends in die grote heldere ogen, dat Grace zich beschaamd moest afwenden. De lippen van het meisje trilden, toen

keek zij opnieuw schuw naar het verminkte gezicht en toen klonk het zachttjes :

— Ik wist wel, dat het niet zo erg was ! Je hebt zulke mooie ogen.

— Ik dank je voor die woorden, Grace, zei Dick op schorre toon. En laat mij nu gaan ; ik kan het niet langer verdragen. Ik had Jack willen spreken, maar nu hij er niet is, nu ga ik maar gauw weer heen. Je moeder is toch ook niet thuis ?

— Nee Dick, zij is naar haar zieke zuster. Maar ik laat je niet gaan, voordat je beloofd hebt te zullen terugkomen.

— Terugkomen ? herhaalde de mismaakte op een toon alsof hij niet goed had verstaan.

— Je verstaat mij heel goed, antwoordde Grace glimlachend. Ik ben een domme gans geweest, een lichtzinnig, onhebbelijk schepsel. Je bent helemaal niet lelijk. En overigens, ik ben ook niet zo verbazend mooi.

Snel maakte zij haar handen los en holde met een hoog rode kleur naar de deur, want zij had daarbuiten voetstappen gehoord.

Dick stond als verbijsterd, blijkbaar niet begrijpend, wat er gebeurde. Toen begonnen zijn ogen te glanzen en zijn hele lichaam trilde zo sterk, dat hij op een stoel moest gaan zitten.

Toen ging de deur open en Jack kwam binnen. Hij keek een ogenblik verbaasd van de een naar de ander en voor hij wist wat er aan de hand was, vloog zijn zuster hem om de hals, zoende hem op beide wangen en fluisterde hem in :

— Hij is helemaal niet zo erg lelijk ; hij is veel beter dan wij allen bij elkaar, hij is dapper... en hij heeft zulke mooie ogen.

En voor haar broer iets kon zeggen, was het jonge meisje haastig het vertrek uitgewipt. Jack keek even naar de dichte deur, toen naar zijn vriend en zei niets anders dan :

— Zo... zo !

— Ja, dat mag je wel zeggen, antwoordde Andrews met 'n verlegen lach-

je zijn handen grijpend. Ik geloof, dat ik droom ; zou je mij niet eens in mijn armen kunnen knijpen ?

— Je bent klaar wakker, man, riep Jack lachend uit. En vertel mij nu maar eens, wat je eigenlijk hierheen brengt op dit vreemde uur en hoe het komt dat Grace ineens van mening veranderd is tegenover jou.

En in enkele woorden vertelde hij de jonge ingenieur, wat er net was gebeurd. Jack had met gebalde vuisten en bleek gezicht geluisterd en riep toen woedend uit :

— Ik had haar gewaarschuwd. O, die ellendeling, ik breek hem al zijn ribben, als ik hem tegen kom.

— Neem mij niet kwalijk, Jack, je weet, dat ik je graag een pretje gun, maar dat moet je aan mij overlaten ! riep Dick Andrews uit. En nu wil ik je niet langer ophouden. Dus kort en goed, kun je mij aan dat geld helpen ?

— Ik had je voldoende geld kunnen lenen, om aan de eerste behoefte te voldoen. Maar nu je je de vijandschap van die Carson op de hals hebt gehaald, nu zal hij alles tegelijk willen hebben, waartoe hij het recht schijnt te hebben en dat is zo 'n hoog bedrag, dat ik bang ben, je niet te kunnen helpen. Hoeveel is het ?

— Alles en alles bij elkaar is het nog ruim achthonderd pond sterling.

— Goede hemel, mijn salaris voor het tekenen van de brug bedraagt dertig pond sterling. Maar ik weet iemand, die je misschien zou kunnen en willen helpen.

— Wie zou dat zijn ?

— Lord Aberdeen. Hij staat bekend als een filantroop en ik weet, dat hij erg veel belang in je stelt. Hij heeft je genezen, zonder er een penny voor te vragen, hij heeft een beloning uitgelopen voor het opsporen van de dieven, die je vijfhonderd pond hebben ontfroefd en hij heeft herhaaldelijk met mij over je gesproken, terwijl je nog herstellende was.

— Maar ik ben een vreemdeling voor hem. Met welk recht zou ik zijn hulp

kunnen inroepen ?

— Met hetzelfde recht als duijzende andere Londenaren, die hij op de een of andere manier heeft geholpen. Je hoeft

het trouwens niet als een aalmoes aan te nemen. Later zul je wel weer geld verdienen en Lord Aberdeen kan wachten, al was het jaren.

HOOFDSTUK VII

WAARIN IEDER ZIJN DEEL KRIJGT

De beide vrienden hadden een taxi genomen en geen twintig minuten later stonden zij tegenover Raffles, die wel een beetje verwonderd was over dit late bezoek, maar toch direkt bereid de beide vrienden te ontvangen.

Jack Carington zette in enkele woorden helder en duidelijk de zaak uiteen en liet ook niet na van het begin tot het einde het hele voorval te vertellen, dat zich net in zijn huis had afgespeeld en waarbij Dick net op tijd was opgetreden.

Raffles had geluisterd, zonder de jongeman een enkele maal in de rede te vallen en toen Jack zweeg, vroeg Raffles :

— Hoeveel moet die man van u hebben, mijnheer Andrews ?

— Ruim achthonderd pond sterling, mylord. Voor mij een zeer hoog bedrag.

— Van welke aard is de vordering ?

— Eenvoudige wissels, mylord.

— Waarom hebt u die ondertekend ?

— Om zo de schulden van mijn vader af te kunnen lossen.

— Was uw vader dan geld schuldig aan Harold Carson ?

— Niet aan hem, maar aan zijn vader. De vordering ging natuurlijk op de jonge Carson over.

— Als u eenvoudig weigert te betalen, kan die Carson u dan voor de rechter brengen ?

— Zonder enige twijfel. Ik zelf ondertekende de wissels en eigenlijk zijn de vervaldagen al verstreken. Ze zijn al een paar keer geprolongeed, al is het

waar, dat ik een klein gedeelte van de schuld heb kunnen afbetalen.

— Dat is voldoende, beste Dick, zei Raffles. Hij had zijn portefeuille te voorschijn gehaald, nam er achthonderd pond in bankbiljetten uit, gaf deze aan de jongeman en zei :

— Ziedaar. Op die manier komt u het gemakkelijkst van die schurk af.

Maar in zichzelf voegde Raffles er aan toe :

— Maar wij hebben nog een appeltje met elkaar te schillen, mijnheer Carson.

Dick had het geld enigszins aarzelend aangenomen en zei toen :

— Ik weet niet, hoe ik u zal moeten bedanken, mylord, maar welke zekerheid heeft u nu, dat ik het geld zal terugbetalen ?

— De overtuiging, dat u een eerlijk man bent, is voor mij meer dan voldoende, antwoordde Raffles.

— Moet ik dan geen schuldbewijs tekenen ?

— Dat is onnodig. Het zou u alleen een gevoel van afhankelijkheid geven, van onrust, en dan zou het u moeilijk maken geregeld te werken. Vertel mij eens, beste Andrews, u bent toch mecanicien ?

— Mecanicien is wel wat eufemistisch uitgedrukt, mylord, ik heb wel aan metaalbewerking gedaan.

— Hij is een zeer knap vakman, mylord, daarvoor durf ik instaan, riep Jack uit.

— Dan kan ik ook niet inzien, waarom

u deze bekwaamheid niet zou gebruiken, antwoordde Raffles.

— Ik heb al enige malen gesolliciteerd, mylord, niemand neemt mij aan, ten eerste omdat ik geen getuigschriften heb, ten tweede omdat ik nog nooit in de praktijk werkzaam ben geweest en ten derde omdat ik zo afschuwelijk lelijk ben.

— Vertel mij eens, gelooft u, dat u Londen voor een paar weken zou kunnen verlaten ? vroeg Raffles weer na even te hebben nagedacht.

— Londen verlaten, mylord ? zei Dick Andrews verwonderd. Het zou natuurlijk wel gaan, maar waarom zou ik dat moeten doen ?

— Omdat ik een plannetje met u heb, dat echter voorlopig nog geheim moet blijven. Ik verwacht u morgenochtend om half tien hier bij mij, beste Dick en dan zult je horen, waar ik je denk heen te sturen ; natuurlijk veronderstellende dat je het met mijn plannen eens bent.

Andrews scheen nog even te aarzelen en wendde zich toen plotseling tot Jack met de vraag :

— Zul je goed op Grace passen, Jack ?

— Maak je maar niet ongerust ; ik zal haar 's avonds nooit meer alleen laten.

— Dan neem ik graag uw aanbod aan, mylord, wat het ook mag zijn.

— Dat blijft dan afgesproken. Jij betaalt zo gauw mogelijk de schuldeisers en dan komt je bij mij. Ik zal je in ieder geval tot aan het uur van de lunch verwachten. Neen, bedank mij niet, dit alles heeft toch niets te betekenen. En nu wilt u mij toestaan, beste Dick, nog een paar woorden met uw vriend Jack te wisselen, nietwaar ?

Dick trok zich direkt beschelden in de verste hoek van het grote werkvertrek terug en begon daar wat in tijdschriften te bladeren.

Raffles nam Jack terzijde en vroeg op zachte toon :

— U hebt mij dezer dagen gesproken over de liefde van uw vriend voor uw zuster. Zeg mij eens eerlijk of u gelooft, dat hij enige kans heeft.

— Tot vanavond heb ik het betwijfeld, antwoordde de jongeman. Ik heb het steeds betreurd en toch, ik moest altijd bedenken, dat mijn zuster nog maar een jong ding is, levenslustig en zelf heel knap. Maar vanavond, toen ik binnenkwam, juist nadat Dick die schoft van een Carson de deur had uitgegooid, toen gedroeg Grace zich alsof het voorgevalene grote indruk op haar scheen te hebben gemaakt en al voelt zij op dit ogenblik misschien nog geen ware liefde voor Dick, het is toch in ieder geval wel heel wat meer dan vriendschap.

— Des te beter, zei Raffles glimlachend. Het verheugt mij, dat ik dat hoor. Want alles welbeschouwd zetelt de adel van de mens niet in zijn neus, of in zijn fraai gevormde oren, maar in zijn hart.

Hij wenkte Dick naderbij en zei, terwijl hij hem de hand toestak :

— Tot morgen, beste kerel. Ik reken op u.

De volgende dag, omstreeks twee uur in de namiddag vertrok Dick Andrews naar een bestemming, die alleen zijn moeder kende, vergezeld door Charles Brand.

Omstreeks negen uur in de avond keerde Brand alleen naar Londen terug en reed in een taxi dadelijk naar het huis in de Cromwellstreet, waar hij verslag uitbracht aan Raffles. Deze hoorde hem tot het einde aan en vroeg toen :

— Heb je zijn pensioen vooruit betaald ?

— Voor drie weken, volgens jouw opgaaf.

— Hoe was zijn stemming ?

— Die van een kleine jongen met het vooruitzicht op een schitterend Kerstfeest.

— Zoveel te beter. Dan zullen wij nu de stemming van iemand anders eens een beetje gaan bederven. Ik heb de hele dag besteed om het huis eens goed op te nemen en ik denk dat het op rolletjes zal lopen.

— Je blijft dus bij je plan ?

— Zonder enige twijfel. Carson verdient het ten volle, gestraft te worden

voor zijn hardheid jegens iemand, die de schulden van zijn vader overneemt, en door de manier waarop hij het geld verspillt. Lieve hemel, ik voel mij zelf als een jongen, die aan de vooravond van een groot feest staat.

— Weet je iets over zijn brandkast ?

— Een heel gewoon ouderwets kastje, in ieder geval niet erg nieuw, naar het schijnt en zeker niet moeilijk te openen.

— Hoe staat het met de bedienden ?

— Hij heeft er twee en die slapen in huis, maar in een andere vleugel en van hen zullen wij geen last hebben, daarvoor hoef je niet bang te zijn.

— Is alles gereed ?

— Alles. Het is nu echter nog te vroeg. Wij zullen eerst nog een paar bedrijven van De Koopman van Venetië gaan zien. Er moet een uitstekende, nieuwe Portia ontdekt zijn.

Brand verwisselde haastig zijn sportpak voor een smoking en de beide vrienden gingen naar het Garrick teater, waar zij het laatste gedeelte van de voorstelling bijwoonden...

Het was bijna middernacht, voordat zij naar het huis in de Cromwellstreet terugkeerden. Na een eenvoudig souper te hebben gebruikt, verlieten beiden het huis dadelijk weer aan de tuinzijde, door een kleine deur, die uitkwam in een stille zijstraat, waar nooit een levende ziel kwam. Zij hadden hun regenjassen aan en daaronder droeg Brand een kleine nu nog lege tas, terwijl Raffles zich voorzien had van een leren etui, waarin hij zijn fijne werktuigen placht mee te nemen.

Het huis, waarvan Carson een hele verdieping bewoonde, was gelegen in Harrow Street, op de hoek van een brede zijstraat. Raffles had steeds 'n voorliefde voor hoekhuizen gehad en het liefst had hij huizen, die helemaal geen burens hadden en rondom door een tuin omgeven waren.

Zwijgend, heel af en toe een enkele opmerking wisselend, legden de beide mannen de afstand af.

De Harrowstreet ligt in een deftige wijk en daar de Londenaren er niet van

houden, laat naar bed te gaan, was het hier al heel stil. Slechts nu en dan reed in snelle vaart een taxi of een luxewagen voorbij.

Zij gingen snel een zijstraat in en bereikten de tuinmuur van het bewuste huis.

Brand zette zich ruggelings tegen de muur en Raffles klom vlug als een aap op de schouders van de jongeman, ging schrijlings op de muur zitten en trok Brand vlug naar zich toe. Een sekonde later lieten zij zich aan de andere kant van de muur weer vallen.

Het was donker in de tuin, die zich achter het huis uitstrekte, maar de ogen van Raffles hadden de eigenaardigheid, dat zij, even als die van katten, in het donker konden zien.

Hij nam Brand, die niet zo overvloedig door de natuur bedeed was, bij de hand en nam hem met zich mee langs een van de smalle tuinpaden, naar een raam van 'n vertrek gelijkvloers, waarvoor hij bleef stilstaan.

— Dit is een bediendenkamer, fluisterde Raffles zacht. Als wij daar eenmaal binnen zijn, zal de rest wel vanzelf gaan.

Hij had de hand in de zak gestoken en het volgende ogenblik klonk een geluid, alsof er voorzichtig en langzaam een stuk stof gescheurd werd : het was de diamant, die door het glas sneed.

Een ogenblik later stond de ruit tegen de muur.

Raffles stak de hand door de opening en hoefde niets anders te doen, dan de kruk van de spanjolet om te draaien, waarmee het dubbele raam gesloten was.

Uit gewoonte bleef hij enige minuten onbeweeglijk staan, om zich te overtuigen, dat men binnen geen enkel verdacht geluid had kunnen horen. En daarop stapte hij gewoon naar binnen, op de voet gevolgd door Charles Brand.

Ook hier was het zo donker, dat Raffles Brand moest leiden. Hij bracht hem naar de deur, opende deze behoedzaam en nu stonden beiden in een vrij brede gang, die het huis van voor tot

achter scheen te doorsnijden.

In het midden van deze gang ongeveer begon de trap voor het personeel.

Na opnieuw enige tijd te hebben geluisterd, deed Raffles zijn zaklantaarn aan en bij het licht daarvan beklommen de twee mannen volkomen geruisloos de trap tot aan de tweede verdieping.

Zij stonden nu op een klein portaal.

Hierop kwamen links en rechts gangen uit en een daarvan sloeg Raffles in met zekerheid van een man, die daar al jaren lang zou hebben gewoond.

Hij had zijn zaklantaarn getemperd tot een straaltje, dat de voorwerpen maar flauwtjes deed onderscheiden en bukte zich nu, om door het sleutelgat van een deur te kijken.

— Onze nachtbraker is nog niet thuis. Ik wist het ook wel, hij slaapt altijd met licht en het is hier stikdonker zoals je ziet.

Hij liet even het licht van zijn lantaarn op het grote bed vallen, dat keurig was opgemaakt.

De twee mannen gingen verder. Raffles voorop. Voor een andere deur stond hij stil, bond zich het masker voor, welk voorbeeld door Brand gevolgd werd en een ogenblik later hadden de lopers hun werk gedaan en konden de twee mannen het vertrek binnen, waar de brandkast stond.

— Jij het bureau, ik de kast, zei Raffles kortaf. Denk erom dat binnen een uur alles afgelopen moet zijn.

Raffles had de gangdeur weer gesloten en zocht naar een grendel, die er echter niet was. Bij gebrek aan beter schoof hij een paar stoelen voor de deur die naar binnen opening.

Hij had regenjas en rok uitgetrokken, stak een sigaret aan, bekeek de brandkast eens, haalde minachtend de schouders op en ging aan het werk.

Uit de kleine tas, die hij bij zich had, nam hij een kleine stalen cylinder, waarin zuurstof onder zeer hoge druk was samengeperst. Hij bevestigde een korte, gewapende gummislang aan het ventiel en maakte aan het einde van deze slang een soort reservoir vast, dat er uitzag

als een tennisbal, maar dat van staal vervaardigd was, schroefde een dop los en liet voorzichtig een poeder in dit reservoir vallen, dat voor de helft met water gevuld scheen te zijn en waarin het poeder zich oploste.

Raffles wachtte even, nadat hij een kraan had geopend, totdat het gas zich gevormd had en stak toen het uitstromende gas met een lucifer aan. Met een zacht sissend geluid scheen een straaltje vuur uit het toestel te spuiten; eerst donkerrood, daarna lichtrood, rose, om tenslotte over te gaan in een prachtig smaragdgroen, dat echter op zijn beurt plaats maakte voor geel, dat snel lichter en daarop zo verblindend wit werd, dat Raffles een bril met bijna zwarte glazen moest opzetten.

Hij pakte de greep van het toestel, die van een isolerende stof was gemaakt en richtte de steekvlam tegen het midden van de kastdeur.

De hitte werd steeds groter en groter en bedroeg na enkele minuten enige dui-zende graden.

In het staal begon zich een soort kuil te vormen, die snel dieper werd en toen droop in grote druppels het smeltende staal langs de wand van de kast...

Een half uur verstreek en steeds dieper boorde de steekvlam zich in de deur door, totdat Raffles er een gat in gesmolten had van bijna twee vierkante decimeters.

Direkt doofde hij nu het thermiettoestel en koelde het staal zo snel mogelijk af door er uit een sproeier olie tegen te spuiten.

Hij beschermde zijn hand met een dikke asbest handschoen, waarvan de kap tot aan de elleboog reikte, stak die in de kast en begon alles wat binnen zijn bereik viel door de opening naar buiten te halen: doosjes met kostbare sieraden, pakketten, effecten, bankbiljetten, een portefeuille met schuldbekentenissen, wissels, aandelen in grote maatschappijen en goudgeld.

Brand intussen had zich bezig gehouden met het kolossale schrijfbureau en zijn vaardige vingers hadden al spoedig

de laden weten te openen en deze grondig onderzocht.

— Kom maar eens hier met de tas, fluisterde Raffles. Ik geloof, dat de buit meevalt. Hier is het goud, dit zijn de bankbiljetten, hier zijn dozen met gouden ringen, diamanten en ander moois en hier hebben wij een pak schuldbekentenissen. Ik neem ze mee, ik zal ze eens onderzoeken ; ik zal nagaan onder welke omstandigheden de schuldbekentenissen getekend zijn en die van de arme drommels zal ik verbranden. Hoe staat het met het bureau ? Heb je er iets van betekenis in gevonden ?

— Geen geld hoegenaamd, maar toch wel iets, wat je zal interesseren. De vader van onze vriend Carson schijnt een schurk in optima forma te zijn geweest, die op allerlei slinkse maniertjes geld uit de zakken van zijn medemenssen wist te kloppen. En mijnheer zijn zoon heeft de zaak op dezelfde voet voortgezet. Volgens de papieren, die ik net heb doorgelezen, was de vader van Andrews bij zijn dood al niets meer schuldig en die onnozele Dick heeft maar steeds in goed vertrouwen geld betaald, waarop die bandiet van een Carson volstrekt geen recht had. Hier is een aantekenboekje en daar zijn de schuldbekentenissen, waaruit een en ander duidelijk blijkt.

Raffles had het boekje genomen en bladerde er even in en liet het in zijn zak glijden.

Maar plotseling spitste hij de oren. Hij had voetstappen op de trap gehoord. Hij had het licht van zijn lantaarn gedooft en beide mannen stonden in het donker onbeweeglijk te luisteren.

De voetstappen kwamen dichterbij.

Toen werd er een hand op de kruk van de deur gelegd, de stoelen schoven over het tapijt en rolden met een bonzend geluid om.

En op hetzelfde ogenblik haadde het vertrek in een zee van licht ; daar stond Harold Carson, een beetje versuft en blijkbaar erg dronken. Hij staarde met een onnozel glimlachje van de een naar de ander.

Toen hakkelde hij met een idioot lachje :

— Bonsoir heren. Wat verschaft mij de -hik- het genoeg ? Gaat zitten en laat ik u niet storen.

Hij wankelde zelf naar binnen, struikelde over een van de omgevallen stoelen, krabbelde met moeite weer overeind en plofte op een divan neer.

— Hij heeft 'm aardig om, zei Brand, maar laten wij ons niet langer ophouden dan beslist noodzakelijk is ; dat lawaai met de stoelen kon de bedienden wel eens wakker maken.

De volgende sekonde zou dit vermoeden bevestigen.

Want in de deuropening verscheen 'n man met grijze bakkebaarden, de ogen dik van slaap, die met met open mond van verbazing naar de groep keek.

Carson had hem in het oog gekregen en beval hem met een dikke tong :

— Whisky soda, Grey. Veel whisky soda. Ik heb twee heren op bezoek.

Maar de bediende was nuchter, al had hij slaap en hij begreep direkt, dat er met die bezoekers niet te spotten viel.

Hij had in hun handen de glans van twee revolverlopen gezien en met een schuwe blik keek hij naar de vernielde brandkast.

— Heb je mij niet verstaan, Grey ? lalde de dronkaard.

Maar Raffles maakte een einde aan het toneeltje. Hij wierp de dronkaard een blik vol minachting toe en zei tot de bediende :

— Kom hier man. Dichter bij. Er zal je niets overkomen, tenzij je je zoudt willen verzetten. Zo, ga daar nu zitten, in die hoek. En let nu even op. Ik neem dit knipschaartje en zoals je ziet, knip ik er de telefoondraad mee door ; een heel probaat middel om te beletten, dat je de naaste politiepost opbelt.

Hierop stapte Raffles op Carson toe en beval kortaf :

— Sleutelbos.

— Wat wou je daarmee doen, mijnheer masker ? vroeg Carson met een vermoeid lachje.

— Praat niet zoveel en geef mij de

sleutels, antwoordde Raffles.

Met onzekere gebaren begon Carson langzaam en schijnbaar met de grootste inspanning naar zijn sleutels te zoeken. Ongeduldig rukte Raffles hem over eind, stak de handen in zijn zakken en had spoedig de sleutelbos en daarin de sleutel van de werkkamer gevonden.

Hij wendde zich weer tot Grey, die doodsbleek in zijn hoekje was blijven zitten en zei :

— Ik zal genoodzaakt zijn je op te sluiten, vriend. Je zult natuurlijk direkt het raam open doen om te gaan schreeuwen en dat zou ik graag beletten. Mijn vriend zal dus zo goed zijn, even je handen op je rug te binden en je te knevelen.

Brand, die het bevel wel verwacht had, stond al klaar met prop en doek en een ogenblik later waren de handen van de bediende op de rug gebonden en was het schreeuwen hem belet.

Daarop werd de deur zachtjes gesloten, de sleutel draaide rond in het slot en Raffles en Brand sprintten de trap af. Zij bereikten de gang weer, gingen door het dienstvertrek en klommen uit het raam, dat nog altijd open stond.

Zij renden door de donkere tuin, bleven aan de voet van de muur even wachten en toen zij niets verdachts hoorden, klom Raffles opnieuw op de schouders van Brand, stak voorzichtig het hoofd over de muur, wipte toen op de rand, trok Brand naar zich toe en een ogenblik later stonden de twee vrienden in de zijstraat.

Zij hadden snel hun maskers afgedaan en liepen weg zonder zich te haasten.

Honderd meter van het huis verwijderd, hoorden zij ramen opengaan en een stem, die «politie» riep. Grey had zich blijkbaar al weten te bevrijden.

Maar een paar minuten later al vonden de twee vrienden een taxi, die hen naar de hoek van Oxfordstraat en Cromwellstreet bracht en van dit ogenblik af konden zij zich veilig voelen.

Toen Raffles een half uur later de buit schifte, bleek het, dat hij Carson

bijna 25.000 pond sterling armer had gemaakt...

* * *

Er verliepen vele weken en in die tijd beleefde Raffles vele avonturen, ver van de hoofdstad verwijderd.

De politie had enige dagen gezocht naar John Raffles en toen had hoofdinspekteur Baxter zuchtend deze inbraak moeten toevoegen aan de lijst van ongestrafte misdaden, waarin de Grote Onbekende de hand had gehad.

Carson had dit alles, schuimbekkend van woede, op de club verteld, onder meer aan Lord William Aberdeen en de man beseftte niet en zou het ook nooit beseffen, dat hij sprak tegen degene, die hem bedrogen had.

Het was laat in de middag van een verrukkelijke dag, toen Raffles zich liet aandienen bij de jonge ingenieur, Jack Carington, die hij nog menige opdracht had weten te verschaffen.

De jongeman ontving hem met grote hartelijkheid, maar Raffles weerde hem zachtjes af met de woorden :

— Het doet mij veel plezier dat ik je zie, beste Jack, maar, eerlijk gezegd, is het mij nu om je zuster te doen. Zij is, hoop ik, thuis ?

— Zeker, mylord, antwoordde Jack, niet weinig verbaasd.

— Vertel mij eens : hoe denkt zij nu over Dick Andrews ? Geloof je dat zij hem mist ?

— Zij spreekt vaak over hem, mylord, zij is stiller dan vroeger, zij vraagt telkens wanneer hij terugkomt en zij heeft een dagboek aangelegd.

— Dat laatste vooral is een heel gunstig verschijnsel, zei Raffles glimlachend. Maar, daar is miss Grace zelf.

Het jonge meisje had waarschijnlijk de laatste woorden gehoord, want op haar gezichtje lag een diepe blos, toen zij op Raffles toekwam, om hem de hand te reiken. Deze keek haar even aandachtig en met een wonderlijke zachte glans in zijn grijze ogen, in het gezicht en zei toen :

— Miss Grace, ik ben mij langzamerhand gaan beschouwen als een stukje

familie en daaraan ontleen ik het recht om u iets te vragen, dat voor twee personen van groot belang is. Dick Andrews is teruggekeerd en hij heeft mij opgedragen, u de grote vraag te stellen: Wat zou u antwoorden als hij u vroeg zijn vrouw te worden en als ik u verzeker dat ik hem een behoorlijke betrekking kan verschaffen?

Het meisje boog het hoofd en antwoordde toen nauwelijks hoorbaar:

— Ja.

— Ondanks zijn verminkte gezicht? drong Raffles aan.

— Ondanks alles.

— U weet het heel zeker?

— Ik houd van hem, zei Grace, eenvoudig en terwijl zij Raffles met haar heldere ogen aankeek.

Deze liep naar de deur, waarachter een onderdrukte kreet van vreugde en zegepraal had geklonken.

— Kom binnen, beste Dick, en ga het antwoord maar zelf halen.

Dick Andrews kwam binnen en met een kreet van verbazing en geluk deinsde Grace achteruit, de handen op het hart gedrukt.

Want daar stond een totaal ander man: zeker nog niet enorm knap, maar met een gezicht, dat door de Schotse doktoren totaal veranderd was. Vooral aan de huidskleur mankeerde nog al wat en de naden, waar het nieuwe vlees met minutieuze naaldsteken aan het oude was gehecht, zagen nog rood, zodat het gezicht als het ware in vakken verdeeld was, maar wanneer na verloop van tijd de littekens ingezonken waren en een neutrale kleur hadden aangenomen, zou er van de plastisch-chirurgische behandeling weinig of niets meer te zien zijn. Het was werkelijk een wonder van de moderne wetenschap.

De twee mannen, Raffles en Jack Carington hadden het plotseling bijzonder druk met de bestudering van een project-ontwerp.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De treinoverval

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. *Het sombere geheim* door E. M. Barker. — 2. *Vuisten contra revolvers* door Clem Colt. — 3. *Grafsteen van een moordenaar*. — 4. *Schuldig*, beide door William Colt MacDonald. — 5. *Lasso*. — 6. *Tot het bittere einde*. — 7. *De Genadeslag*, alle door Gladwell Richardson. — 8. *Gangsters van het Westen*. — 9. *Met vaste hand*, beide door F. C. Robertson. — 10. *Dynamiet* door W.C. Tuttle. — 11. *Vergelding* door Frank Warner. — 12. *Bestemd voor de strop* door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM :

ADRES : 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266